

วารสารครุศาสตร์

คณะครุศาสตร์ ๑ มหาวิทยาลัยนครพนม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2563

- กรอบแนวคิดการพัฒนาระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา
หงษา วงศ์จำปา
- การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัย ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม
มะลิวรรณ บุญทวี และ สุมาลี ศรีพุทธชินทร์
- การใช้เทคนิคเหมืองข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยในอาชีพของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
พรทิพย์ เกิดถาวร และ จรัญ แสนราช
- ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยนครพนม
พัคตร์พริ้ง พลหาญ
- การดำรงอยู่ของภาษาอีสานในประเพณีท้องถิ่นอีสาน
วิภาษณ์ เทคนัชรรม และ สมพงษ์ เทคนัชรรมี

ISSN 2697-5890 (Online)

Journal of Education, Faculty of Education,

Nakhon Phanom University

Volume 1 No 3 September - December 2020

<http://edu.npu.ac.th/web/JournalEDU/index.htm>

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม 2563

Journal of Education, Faculty of Education, Nakhon Phanom University

Volume 1 No.3 September – December 2020

ISSN 2697-5890 (Online)

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม 2563

Journal of Education, Faculty of Education, Nakhon Phanom University.

Volume 1 No.3 September – December 2020

ISSN 2697-5890 (Online)

จัดทำโดย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

167/1 หมู่ 8 ตำบลนาราชควาย

อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม 48000

โทรศัพท์ 042-587181

โทรสาร 042-587182

เว็บไซต์ : <http://edu.npu.ac.th/web/JournalEDU/index.htm>

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

Journal of Education, Faculty of Education, Nakhon Phanom University

ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม 2563

Vol.1 No.3 September – December 2020

วัตถุประสงค์

1. จัดทำวารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม ราย 4 เดือน
2. เพื่อเผยแพร่และถ่ายทอดเทคโนโลยีผลงานวิชาการและวิจัย ในรูปแบบของสื่อสิ่งพิมพ์
3. เพื่อสนับสนุนการนำผลงานวิชาการและงานวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์
4. เพื่อเสนอผลการทดลอง การค้นคว้า และการวิจัยของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม และสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้อง
5. เพื่อให้วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม เข้าสู่มาตรฐานตามเกณฑ์ของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI)

กำหนดเผยแพร่

ปีละ 3 ฉบับ

ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม - เดือนเมษายน

ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม - เดือนสิงหาคม

ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน - เดือนธันวาคม

ติดต่อกองบรรณาธิการ

งานวารสาร ชั้น 4 อาคารจตุรวิทย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

167/1 หมู่ 8 ตำบลนาราชควาย

อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม 48000

โทรศัพท์ 042-587181 โทรสาร 042-587182

อีเมล : edunpujournal@gmail.com

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม 2563

Journal of Education, Faculty of Education, Nakhon Phanom University.

Vol.1 No.3 September – December 2020

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรมะ แขวงเมือง

มหาวิทยาลัยนครพนม

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.กนกอร สมปราษฎ์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

รองศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก

มหาวิทยาลัยบูรพา

รองศาสตราจารย์ ดร.อิศรา ก้านจักร

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพล อางอินทร์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

รองศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย สมบูรณ์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

รองศาสตราจารย์ ดร.อนิรุทธ์ สติมัน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยเอก ดร.ชาญวิทย์ หาญรินทร์

มหาวิทยาลัยนครพนม

ฝ่ายเลขานุการและระบบสารสนเทศ

นางสาวสุภาวดี กาญจนเกต

มหาวิทยาลัยนครพนม

ผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรองบทความ (Reviewers)

ศาสตราจารย์ ดร.ระพีพันธ์	ปีตาคะโส	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
รองศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ	งามกนก	มหาวิทยาลัยบูรพา
รองศาสตราจารย์ ดร.กนกอร	สมปราชญ์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา	นิยมาภา	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จตุภูมิ	เขตจตุรัส	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รองศาสตราจารย์ ดร.จารุณี	ชามาตย์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รังสรรค์	นัยพรหม	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
อาจารย์ ดร.คมกฤษณ์	วรเดชนัยนา	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตขอนแก่น

บทบรรณาธิการ

วารสารฉบับนี้ เป็นวารสารปีที่ 1 ฉบับที่ 3 ของการดำเนินงานวารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม วารสารดังกล่าวนี้ ทางคณะครุศาสตร์ได้ริเริ่มโครงการวารสารเพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวิชาการทางด้านการศึกษา ในคณะครุศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ โดยอาศัยความร่วมมือของแต่ละฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำวารสาร โดยมีระยะเวลาตีพิมพ์เผยแพร่ปีละ 3 ฉบับ และเป้าหมายในโอกาสภายหน้านั้น วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนมฉบับนี้ มุ่งพัฒนาเพื่อเข้าสู่มาตรฐานของคุณภาพผลงานวิชาการ และเข้าสู่ฐานข้อมูลของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai-Journal Citation Index Centre : TCI) ในลำดับต่อไป

กองบรรณาธิการได้มีการดำเนินงานวารสารให้เป็นไปตามเกณฑ์คุณภาพวารสารของ TCI (Thai-Journal Citation Index Centre) อย่างเคร่งครัด ผมในฐานะบรรณาธิการ จึงขอโอกาสนี้ขอขอบพระคุณนักวิจัย นักวิชาการทุกท่านที่ส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร บทความที่ดีพิมพ์ในวารสารล้วนได้ผ่านการกลั่นกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) จากหลายๆสถาบันในสาขาที่เกี่ยวข้องและสอดคล้องกับบทความที่ให้พิจารณาจำนวนอย่างน้อย 2 ท่านต่อบทความ อีกทั้งยังได้รับความอนุเคราะห์จากคณะที่ปรึกษากองบรรณาธิการซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากหลายๆสถาบันในการร่วมกันพิจารณาแนวทางในการพัฒนาคุณภาพวารสารต่อไป

ในนามบรรณาธิการวารสาร ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความอนุเคราะห์การอ่านและให้คำแนะนำต่อบทความ พร้อมกันนี้ขอขอบพระคุณเจ้าของบทความทุกท่านทุกฉบับที่ตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้เป็นอย่างสูงที่ให้ความสนใจและความร่วมมือเพื่อรังสรรค์ผลงาน พร้อมกันนี้ขอเชิญชวนนักวิชาการ อาจารย์และนักศึกษา และผู้สนใจทั่วไปได้ร่วมส่งบทความเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในฉบับต่อ ๆ ไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรมะ แหวงเมือง

บรรณาธิการวารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

สารบัญ

หน้า

บทความวิจัย

กรอบแนวคิดการพัฒนาระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา
หงษา วงศ์จำปา 1-8

การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัย
ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม
มะลิวรรณ บุญทวี และ สุมาลี ศรีพุทธรินทร์ 9-19

การใช้เทคนิคเหมืองข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยในอาชีพของนักศึกษาครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
พรทิพย์ เกิดถาวร และ จรรย์ แสนราช 20-26

ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
มหาวิทยาลัยนครพนม
พัคตร์พริ้ง พลหาญ 27-37

บทความวิชาการ

การดำรงอยู่ของภาษาอีสานในประเพณีท้องถิ่นอีสาน
วิภาชน์ เทคนธ์ธรรม และ สมพงษ์ เทคนธ์ธรรม 38-46

กรอบแนวคิดการพัฒนาระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา

The Framework of Development System for Measuring and Assessing Learning Outcomes for Primary Schools

หงษา วงศ์จำปา¹

Hongsa Vongjampa¹

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาของระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา 2) พัฒนาระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 3) ศึกษาความคิดเห็นของผู้ใช้ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ 1) ครูและบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 52 คน 2) ผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อย จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์สภาพปัจจุบันปัญหา 2) ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 3) แบบสำรวจความคิดเห็นของผู้ใช้ วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการสรุปตีความและบรรยายเชิงวิเคราะห์ เชิงปริมาณโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพปัจจุบันปัญหา พบว่า ด้านการบริหารจัดการ มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของบุคลากร มีการตัดสินใจ สั่งการ จูงใจให้บุคลากรทางการศึกษาร่วมปฏิบัติงาน แต่ยังขาดการวางแผนการดำเนินงานที่ชัดเจน ด้านบุคลากร ครูให้ความสำคัญกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้แต่บางคนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านเครื่องมือ มีเครื่องมือวัดและประเมินผลในลักษณะเป็นเอกสารที่ต้องใช้การเขียนและมีความซ้ำซ้อน ขาดระบบการจัดเก็บเอกสาร ด้านเวลา ใช้เวลาในการจัดทำเอกสารวัดและประเมินผลมาก ส่งผลให้ไม่สามารถรายงานผลได้ตามกำหนดการ 2) ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ฝั่งงาน ผู้ปฏิบัติ วิธีดำเนินการ เครื่องมือและระยะเวลา 3) ความคิดเห็นของผู้ใช้ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ / สภาพปัจจุบันปัญหา / โปรแกรมสนับสนุนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา

¹ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลนาแกผดุงราชกิจเจริญ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1, School Director of Anubannakaephadungratchakitcharoen, Nakornphanom Primary Educational Service Area Office1

ABSTRACT

The purposes of this study were to investigate: 1) study the problem of measurement and evaluation of learning outcomes for primary school. 2) Development of the measurement and evaluation learning system for primary schools. 3) Study the opinions of teachers who use the measurement and evaluation learning system for primary schools. The target groups are 1) 52 teachers and education personnel's Anubannakaephadungratchakitcharoen School in the 2019 school year. 2) 15 persons on focus group discussion. The instruments used are 1) The interview of problem measurement and evaluation learning system for primary school. 2) The measurement and evaluation learning system for primary schools. 3) commenting questionnaire of measurement and evaluation learning system for primary school. Statistics used are the descriptive statistics: median and standard deviation.

The result of this research showed that: the problem of measurement and evaluation learning outcomes for primary school is (1) The management: have the role aim for the school person, decide, command and motivation but it hasn't the authentic plan (2) The personnel : have attention for the measuring and assessing learning but sometimes don't understand the rule (3) The instruments: there are the instrumental to measure and evaluate in a documented manner that requires writing and redundant, doesn't have document storage system. (4) Time: Spend a lot of time for doing the measurement and evaluation document. (2) the measurement and evaluation learning outcomes for primary school are (1) Flowchart (2) worker (3) Process (4) instrumental and (5) Time 3) the highest level of quality study guidelines of commenting.

Keywords : the system for measuring and assessing learning outcome / the state and problem / the program for support learning's measurement and evaluation

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วของสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมด้านต่าง ๆ ของโลกในยุคปัจจุบัน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการและเทคโนโลยี ล้วนมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ดังนั้น นานาประเทศจึงตระหนักถึงความจำเป็นของการจัดให้ประชาชนมีโอกาสได้รับการศึกษา เพราะการศึกษาจะช่วยให้บุคคลมีภูมิคุ้มกัน มีความพร้อมที่จะเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม (ปรมะ แขวงเมือง, 2561) การจัดการศึกษาจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะหล่อหลอมเด็กไทยให้เป็นพลเมืองคุณภาพภายใต้ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข กระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นหน่วยงานทางการศึกษา

ระดับประเทศจึงเห็นความสำคัญให้มีการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบ ทั้งในด้านการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (ประวีณา อัสโย, 2557) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในสถานศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงสภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2557) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ไว้ 2 ประการ คือ 1) การวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative assessment) เป็นการวัดและประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียน และการเรียนรู้ของผู้เรียน ในระหว่างการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง บันทึก วิเคราะห์ แปลความหมาย

ข้อมูล แล้วนำมาใช้ ในการส่งเสริมหรือปรับปรุงแก้ไขการ เรียนรู้ของผู้เรียนและการสอนของครู 2) การวัดและ ประเมิน เพื่อ ตัด สิน ผล การ เรียบ (Summative Assessment) เป็นการวัดและประเมินเพื่อสรุปผลการ เรียนรู้ ซึ่งมีหลายระดับ เช่น เมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้ จบ รายวิชาเพื่อตัดสินให้คะแนน หรือให้ระดับผลการเรียน ให้ การรับรองความรู้ความสามารถของผู้เรียนว่าผ่านรายวิชา หรือไม่ ควรได้รับการเลื่อนชั้นหรือไม่ หรือจบหลักสูตร หรือไม่

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้จึงเป็นผล สะท้อนถึงประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนของผู้สอน ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอน ให้ได้ผลดีกว่าเดิม ผลการจากการวัดและประเมินผล การศึกษา จึงเป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผนพัฒนา การศึกษา ทั้งการแสวงหานวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนา คุณภาพการศึกษา และการวางโครงการที่เหมาะสมกับ สภาพปัจจุบันและปัญหา ดังนั้น การวัดและประเมินผล การศึกษาจึงเป็นงานสำคัญงานหนึ่งที่ผู้บริหารและครูจะต้อง ร่วมกันดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. 2555 สถาบันวิจัยเพื่อการ พัฒนาประเทศไทย ได้สรุปว่าปัญหาของคุณภาพการศึกษาชั้น พื้นฐานของไทย มีสาเหตุประการหนึ่ง คือ การมีระบบ ประเมินผลที่ผิดพลาด โดยในการประเมินโรงเรียนและครูแทบ จะไม่มีความเชื่อมโยงกับผลการเรียนรู้ของนักเรียน และยัง สร้างภาระต่อครูมากมาย ซึ่งมีผลในการดึงครูออกจากนักเรียน (สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และสุภณัฐ ศศิวิวัฒน์, 2555) ประกอบกับงานวิจัยของ เจษฎา รัตนสุพร และ ยศพร การ งาน (2560) พบว่า ผู้รับผิดชอบงานด้านวิชาการ ยังจัดกระทำ ข้อมูลด้วยมือ ขาดเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการ จัดการข้อมูล ทำให้ระบบข้อมูลของโรงเรียนไม่เป็นปัจจุบัน ยากต่อการตรวจสอบข้อมูล ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการ ตัดสินใจได้ และระบบการนำข้อมูลมาประมวลผลเพื่อสร้าง สารสนเทศไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

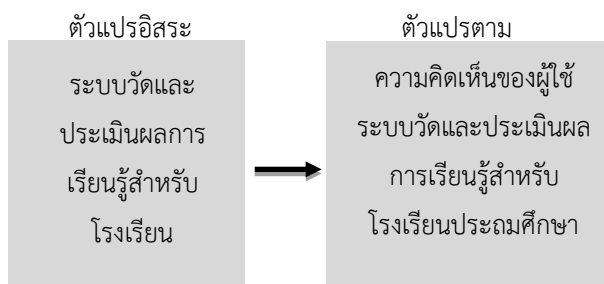
ดังนั้น การดำเนินงานวัดและประเมินผลของ สถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ต้องดำเนินการโดยผู้มีส่วน เกี่ยวข้องทั้งระบบ โดยคำนึงถึงบริบทของสถานศึกษาเป็น สำคัญ พัฒนาเครื่องมือเพื่อลดขั้นตอนการดำเนินงานที่ สอดคล้องกันทั้งหมด และสิ่งสำคัญคือเอกสารหลักฐานทาง การศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ 2 รูปแบบ คือ

เอกสารหลักฐานทางการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด และเอกสารหลักฐานทางการศึกษาที่สถานศึกษากำหนด ซึ่งใน รูปแบบที่สองนั้นสถานศึกษาต้องกำหนดรูปแบบและบริหาร จัดการเอง ผู้ดำเนินงานวัดและประเมินผลการเรียนรู้จึงต้องมึ ความรู้ความเข้าใจรวมถึงมีความสามารถทางด้านการคิด คำนวณด้วย ดังนั้น การนำเทคโนโลยีมาใช้ให้สอดคล้องกับการ ดำเนินงานจึงมีความสำคัญ ซึ่งมีลักษณะที่สามารถจัดการ ข้อมูล จัดเก็บข้อมูล คำนวณ สืบค้นข้อมูล ทั้งรูปแบบ โปรแกรมทั่วไปที่เป็นโปรแกรมพื้นฐาน คือ โปรแกรมวิเคราะห ข้อมูล ซึ่งมีลักษณะเป็นโปรแกรมตารางคำนวณ (Spreadsheet) ที่มีคุณสมบัติในการทำงานเกี่ยวกับฐานข้อมูล ได้ดี ลดขั้นตอนที่มีความยุ่งยากและลดเวลาการคำนวณและ ยังสามารถสรุปและวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อช่วย ในการตัดสินใจ หรือรูปแบบโปรแกรมที่ช่วยในการจัดเก็บ ข้อมูล เช่น Google Drive เป็นพื้นที่สำหรับจัดเก็บข้อมูลบน คลาวด์ ในรูปของข้อความ เสียง และวิดีโอ ทำให้เข้าถึงข้อมูล จากที่ใดก็ได้ไม่จำกัดอุปกรณ์ (ไพรัชพน วิริยารกุล และ ดวง กมล โพธิ์นาค, 2557)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การวัดและ ประเมินผลการศึกษาที่จะส่งผลดีต่อการจัดการเรียนรู้นั้นต้อง อาศัยการบริหารจัดการและการนำเทคโนโลยีมาใช้ร่วมกัน จึง จะช่วยให้การวัดและประเมินผลการศึกษาสามารถสะท้อนไป ยังคุณภาพของผู้เรียนได้ ผู้วิจัยจึงต้องการพัฒนาระบบวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่ง ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษา ผู้บริหาร สถานศึกษา ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีบทบาทสำคัญใน การให้ข้อเสนอแนะทางวิชาการและกำหนดแนวทางการ ส่งเสริมพัฒนาครูเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ใน สถานศึกษาต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับบริบทการบริหารจัดการของ โรงเรียนในระดับประถมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาของระบบวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา
2. พัฒนาระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา
3. ศึกษาความความคิดเห็นของครูผู้ใช้ระบบวัด และประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

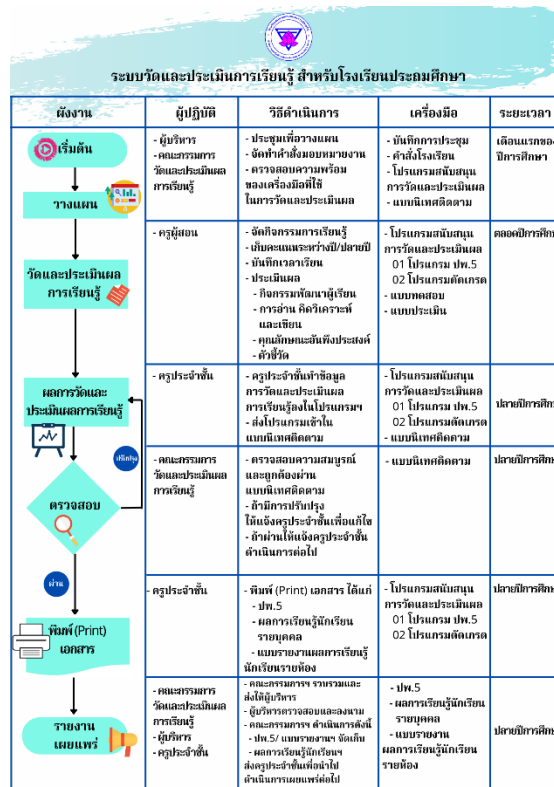
กลุ่มเป้าหมาย

1. ครูและบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนอนุบาลนาแกจตุรราชกษิขิเจริญ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 52 คน
2. ผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) จำนวน 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสัมภาษณ์สภาพปัจจุบันปัญหาของระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของโรงเรียนประถมศึกษา เป็นแบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง (Structured interview) มี 4 ด้าน คือ ด้านการบริหารจัดการ ด้านบุคลากร ด้านเครื่องมือและด้านเวลา
2. ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง แนวทางที่แสดงถึงกระบวนการในการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนอย่างเป็นระบบ จัดทำเป็นแผนภูมิและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในระบบ ได้แก่ 1) โปรแกรมสนับสนุนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นโปรแกรมตารางคำนวณ (Spreadsheet) จำนวน 2 โปรแกรม คือ โปรแกรมปพ.5 และโปรแกรมตัดเกรด และคู่มือการใช้โปรแกรม 2) แบบนิเทศติดตามการวัดและประเมินผล จัดทำโดยใช้ google form เผยแพร่ผ่าน QR-Code และผ่านกลุ่มไลน์ของโรงเรียน

ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา มี 5 องค์ประกอบ คือ ฝั่งงาน ผู้ปฏิบัติ วิธีดำเนินการ เครื่องมือและระยะเวลา ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แสดงระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา

3. แบบสำรวจความคิดเห็นของผู้ใช้ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.80 -1.00 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ประชุมเพื่อมอบหมายงาน
2. จัดทำกำหนดการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. จัดเตรียม/ตรวจสอบเอกสาร
4. สสำรวจสภาพปัจจุบันปัญหาโดยการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-face) กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหาร 2 คน ตัวแทนครูจำนวน 10 คน รวม 12 คน โดย

ใช้แบบสัมภาษณ์สภาพปัจจุบันปัญหาของระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้

5. ศึกษากระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้โดยการจัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม รวม 15 คน ได้แก่

1) ผู้วิจัย	จำนวน 1 คน
2) ผู้พัฒนา	จำนวน 2 คน
3) ผู้เชี่ยวชาญ	จำนวน 5 คน
4) ผู้ดำเนินรายการ	จำนวน 3 คน
5) ครู	จำนวน 4 คน

6. จัดประชุมเชิงปฏิบัติการการใช้ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้กับครูและบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 52 คน

7. ดำเนินงานโดยใช้ระบบวัดและประเมินการเรียนรู้

8. ติดตาม/ ตรวจสอบ การดำเนินงาน ตลอดจนแก้ปัญหาการดำเนินงาน

9. ศึกษาความคิดเห็นของผู้ใช้ต่อระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้

10. พัฒนาระบบเผยแพร่ผลงานวิจัยโดยทำแบบลงทะเบียนขอใช้งานระบบวัดและประเมินการเรียนรู้ ด้วย google form

11. เผยแพร่ผลการวิจัย ดังนี้

1) เผยแพร่ที่เว็บไซต์ของโรงเรียนอนุบาลนาแกมดุงราชกิจเจริญ

2) โรงเรียนในอำเภอนาแก จำนวน 30 โรงเรียน โดยการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ

3) โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 โดยการนำระบบเผยแพร่ที่เว็บไซต์ของ สพ.น.นครพนม เขต 1

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์สภาพปัจจุบันปัญหาของระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของโรงเรียนประถมศึกษาด้วยการสรุปตีความและบรรยายเชิงวิเคราะห์

2. วิเคราะห์ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของโรงเรียนประถมศึกษาด้วยการสรุปตีความและบรรยายเชิงวิเคราะห์

3. วิเคราะห์ความคิดเห็นต่อระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. สภาพปัจจุบันปัญหาของระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า **ด้านการบริหารจัดการ** มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของบุคลากร มีการตัดสินใจ สั่งการ จูงใจให้บุคลากรทางการศึกษาร่วมปฏิบัติงาน แต่ยังขาดการวางแผนการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม **ด้านบุคลากร** ครูให้ความสำคัญกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้แต่บางคนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตร **ด้านเครื่องมือ** มีเครื่องมือวัดและประเมินผลในลักษณะเป็นเอกสารที่ต้องใช้การเขียนและมีความซ้ำซ้อนขาดระบบการจัดเก็บเอกสาร **ด้านเวลา** ใช้เวลาในการจัดทำเอกสารวัดและประเมินผลมาก บางห้องไม่สามารถรายงานผลได้ตามกำหนดการ

2. ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ วิธีปฏิบัติ ผังงาน วิธีดำเนินการ เครื่องมือ ระยะเวลา

3. ความคิดเห็นของผู้ใช้ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.33) เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า ด้านบุคลากรมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านเครื่องมือ ด้านการบริหารจัดการ และด้านเวลา ตามลำดับ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ความหมายของระดับความคิดเห็นของผู้ใช้ระบบ วัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียน ประถมศึกษา

รายการ	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านการบริหารจัดการ	4.67	0.27	มากที่สุด
ด้านบุคลากร	4.77	0.32	มากที่สุด
ด้านเครื่องมือ	4.74	0.26	มากที่สุด
ด้านเวลา	4.59	0.48	มากที่สุด
สรุปผล	4.69	0.33	มากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

1. สภาพปัจจุบันปัญหาของระบบวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า **ด้านการบริหารจัดการ** มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของ บุคลากร มีการตัดสินใจ สั่งการ จูงใจให้บุคลากรทางการ ศึกษา ร่วมปฏิบัติงาน แต่ยังขาดการวางแผนการดำเนินงานที่ ชัดเจนเป็นรูปธรรม **ด้านบุคลากร** ครูให้ความสำคัญกับการ วัดและประเมินผลการเรียนรู้แต่บางคนยังขาดความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตร **ด้านเครื่องมือ** มีเครื่องมือวัดและประเมินผล ในลักษณะเป็นเอกสารที่ต้องใช้การเขียนและมีความซ้ำซ้อน ขาดระบบการจัดเก็บเอกสาร **ด้านเวลา** ใช้เวลาในการ จัดทำเอกสารวัดและประเมินผลมาก บางห้องไม่สามารถ รายงานผลได้ตามกำหนดการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ มีสง่า และอิสรา รุ่งทิวชัย (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลทักษะ ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ของครู สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 และเขต 2 พบว่า 1) สภาพการวัดและประเมินผลทักษะผู้เรียนใน ศตวรรษที่ 21 ของครูสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 และเขต 2 โดยรวม อยู่ในระดับปฏิบัติปานกลาง กิริติกันต์ ศิริสุรวัฒน์ และ คณะ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาระบบการวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้ ระดับประถมศึกษา โรงเรียนอนุบาล ศรีประจักษ์กุล: โดยการประเมินเสริมพลัง พบว่า สภาพการ ดำเนินงานและสำรวจปัญหา การประเมินระบบการวัดและ

ประเมินผลการเรียนรู้ของโรงเรียนอนุบาลศรีประจักษ์กุล จากรายงานการประเมินตนเอง (Self study report) จาก การสังเกตสภาพทั่ว ๆ จากการปฏิบัติงาน พบปัญหาสรุปได้ ดังนี้คือ 1) ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการวัดและประเมินผลการ เรียนรู้ขาดความรู้ความเข้าใจในประเมินการอ่าน คิด วิเคราะห์ และเขียน 2) ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้ขาดความรู้ความเข้าใจในการสร้าง แบบทดสอบที่มีคุณภาพ

2. ระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับ โรงเรียนประถมศึกษา ได้จัดทำเป็นแนวทางที่แสดงถึง กระบวนการในการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับ ผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ในลักษณะแผนภูมิและพัฒนา เครื่องมือที่ใช้ในระบบ ได้แก่ 1) โปรแกรมสนับสนุนการวัด และประเมินผลการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นโปรแกรมตาราง คำนวน (Spreadsheet) จำนวน 2 โปรแกรม คือ โปรแกรม ปพ.5 และโปรแกรมตัดเกรด และคู่มือการใช้โปรแกรม 2) แบบนิเทศติดตามการวัดและประเมินผล จัดทำโดยใช้ google form เผยแพร่ผ่าน QR-Code และผ่านกลุ่มไลน์ของ โรงเรียน มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ฝั่งงาน ผู้ปฏิบัติ วิธีดำเนินการ เครื่องมือ และระยะเวลา ทั้งนี้อาจ เนื่องมาจาก การพัฒนาระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา ได้ศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหา ที่พบในการดำเนินการและมุ่งเน้นพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาและ เพื่อพัฒนาระบบให้มีประสิทธิภาพ มีศึกษาเอกสารและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ ได้แก่ หลักการวัด และประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางฯ พุทธศักราช 2551 บริบทของโรงเรียน เทคโนโลยีที่นำมาใช้ในการพัฒนาทั้งการ ออกแบบเครื่องมือ พัฒนาโปรแกรมที่ช่วยสนับสนุนการ จัดทำเอกสารหลักฐานทางการศึกษา 2 โปรแกรม คือ โปรแกรมตัดเกรดและโปรแกรม ปพ.5 จากนั้นอัปโหลด โปรแกรมบนเครือข่ายไว้ใน google drive และนำ เทคโนโลยี QR CODE มาช่วยให้เข้าถึงข้อมูลเพื่อเผยแพร่ นวัตกรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ แสนศักดิ์ หัสคำ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมสนับสนุนการวัด และประเมินผลการเรียนรู้ พบว่า โปรแกรมที่พัฒนาขึ้นมี คุณภาพในด้านการวิเคราะห์และออกแบบระบบในระดับ ตีมาก ด้านความถูกต้องในการทำงานของโปรแกรมอยู่ใน

ระดับดีมาก ด้านความสะดวกและความง่ายในการใช้งาน โปรแกรมอยู่ในระดับดีมากและด้านการรักษาความปลอดภัยของโปรแกรมอยู่ในระดับดีมาก

3. ความคิดเห็นของผู้ใช้ระบบวัดและประเมินผล การเรียนรู้สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.69, S.D. = 0.33) เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า ด้านบุคลากรมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านเครื่องมือ ด้านการบริหารจัดการ และด้านเวลา ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การพัฒนาระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้นั้น ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาสภาพบริบทระบบการวัดและประเมินผลจากผู้ใช้งานจริง โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในการดำเนินงาน และได้นำเทคโนโลยีมาออกแบบและมีรูปแบบการเผยแพร่แบบออนไลน์ เทคโนโลยีที่นำมาใช้ ได้แก่ google drive เทคโนโลยี QR CODE เพื่อให้ประหยัดงบประมาณ เวลา ตลอดจนมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

เอกสารอ้างอิง

- กิริติกานต์ ศิริสุรวัฒน์, อรุณ ศรีสะอาด และทัศนศิริพันธ์ สว่างบุญ. (2559). การพัฒนาระบบการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ระดับประถมศึกษา โรงเรียนอนุบาลศรีประจักษ์กุล: โดยการประเมินเสริมพลัง. *วารสารการวัดผล การศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 22(พิเศษ), 16-26.
- จักรกฤษณ์ หมั่นวิชา. (2557). การประยุกต์ใช้บาร์โค้ดสองมิติ (2D barcode) เพื่อการจัดการระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ สำหรับธุรกิจ. *วารสารหาดใหญ่วิชาการ*, 12(2), 183-193.
- จิราภรณ์ มีสง่า และอิศรา รุ่งทิวชัย. (2561). การศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ของครู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 และเขต 2. *วารสารวิจัยราชภัฏแก้ว ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา*, 5(2), 93-100.
- เจษฎา รัตนสุพร และยศพร การงาน. (2560). การพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของโรงเรียน ระดับประถมศึกษา กรณีศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 18(1), 26-41.
- ประวีณา อัสโย. (2557). เฝยจุดเน้นการจัดการศึกษาหน้าที่ความเป็นพลเมืองในศตวรรษที่ 21. *วารสารการศึกษาไทย*, 11(116), 18-20.
- ปรมะ แขวงเมือง. (2561). ผลการใช้นวัตกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ส่งเสริมการสร้างความรู้ และการคิดสร้างสรรค์ ในศตวรรษที่ 21 สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 10(1), 175-184.
- ไพรัชพน วิริยวรกุล และ ดวงกมล โพธิ์นาค. (2557). Google Apps for Education นวัตกรรมทางการศึกษายุคดิจิทัล. *วารสารวิจัย มสค สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี*, 7 (3), 103-111.

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรแต่งตั้งและมอบหมายงานให้ผู้รับผิดชอบ ในการดำเนินงานด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้อย่างรวมทั้งกำหนดบทบาทหน้าที่ให้ชัดเจน
2. ควรมีการสนับสนุนเทคโนโลยีเพื่อใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้อย่างสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน
3. ควรกำหนดการประชุมเพื่อติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการวัดและประเมินผลเพื่อปรับปรุงการดำเนินงานของโรงเรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาแนวทางการพัฒนาระบบเพื่อพัฒนานวัตกรรมของงานอื่น ๆ ในสถานศึกษา
2. ควรพัฒนาระบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้สามารถแสดงผลออนไลน์ เพื่อให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถบันทึกและตรวจสอบผลบนเครือข่ายได้

- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และศุภณัฐ ศศิวิวัฒน์. (2555). *ความล้มเหลวของระบบการประเมินผลการศึกษาไทย: สาเหตุและข้อเสนอแนะ*. สืบค้น 10 พฤษภาคม 2562, จาก <https://thaipublica.org/2012/02/failure-thai-educational-system/>
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). *แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- แสนศักดิ์ หัสคำ. (2559). การพัฒนาโปรแกรมสนับสนุนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้. *วารสารวิจัยและพัฒนาด้านการศึกษาศาสตร์และเทคโนโลยี*, 11(1), 57-67.

Translated Thai References

- Ausayo, P. (2016). Revealing the focus of education management on citizenship in the 21st century. *Thailand Education Journal*, 11(116), 18-20. [in Thai].
- Bureau of Academic Affairs and Educational Standards Office of the Basic Education Commission. (2016). *Guidelines for Measuring and Evaluating Learning by Foundation Course, Basic Education, 2008* (4th Edition). Bangkok: The Press of Agricultural Co-operatives Federation of Thailand., LTD. [in Thai].
- Hussakum, S. (2016). The development program for support learning's measurement and evaluation. *VRU Research and Development Journal Science and Technology*, 11(1), 57-67. [in Thai].
- Kwangmuang, P. (2018). The result of learner's creative thinking development used with constructivist learning innovation to enhance knowledge construction and creative thinking for undergraduate student. *Panyapiwat Journal*, 10(1), 175-184. [in Thai]
- Manwicha, J. (2014). The Application of Two-Dimensional Barcode for the Management of Business Information Systems. *Hatyai Journal*, 12(2), 183-193. [in Thai].
- Mesanga, C. & Rungtawechai, A. (2018). A Study of States and Problems of teachers about The Measurement and Assessment of 21st Century Students' skills in Phanakhon Si Ayutthaya Primary Educational Service Area Office 1-2. *ARU Research Journal*, 5(2), 93-100. [in Thai].
- Rattanasuporn, J. & Kan-ngan, Y. (2017). The Information System Development For Assessment of Elementary Level School: A Case study of the Demonstration School of Nakhon Ratchasima Rajabhat University. *Journal of Education SWU*, 18(1), 26-41. [in Thai].
- Sirisuwat, K., Srisaaut, A. & Sawangboon, T. (2016). The Development of Learning Measurement and Evaluation System in Primary Auban Sri Prachanukul School: Empowerment Evaluation. *Journal of Education Mahasarakam University*. 22(Special), 16-26. [in Thai].
- Tangkitvanit, S. & Sasiwuttiwat, S. (2012). *Failure of the Thai Educational Assessment System: Causes and Recommendations*. Search at 10 May 2019, from <https://thaipublica.org/2012/02/failure-thai-educational-system/>
- Viriyavorakul, P. & Phonak, D. (2016). Google Apps for Education an Educational Innovation in Digital Age. *SDU Res. J*, 11(116), 18-20. [in Thai].

การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัย
ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม

The Implementation Based on Standard of Internal Quality Assurance for
Early Childhood of Child Development Center in Muang District, Nakhon
Province

มะลิวรรณ บุญทวี¹ และ สุมาลี ศรีพุทธรินทร์²

Maliwan Boontawee,¹ and Sumalee Sriputtarin²

บทคัดย่อ

การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัย มีความสำคัญต่อการบริหารจัดการและการดำเนินกิจกรรมตามภารกิจ เพื่อให้เกิดการพัฒนาการจัดการศึกษาของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สร้างความมั่นใจให้แก่ผู้รับบริการทางการศึกษา การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัย (2) เปรียบเทียบการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำแนกตามสถานภาพและประสบการณ์ทำงาน (3) ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัย ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 137 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์ร้อยละ ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .22 - .60 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .87 สถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test แบบ Independent Samples) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการศึกษา พบว่า (1) การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก (2) ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำแนกตามสถานภาพโดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบโดยจำแนกตามประสบการณ์การทำงานโดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) แนวทางการพัฒนาการจัดการศึกษา ประกอบด้วย การส่งเสริมให้จัดตารางกิจกรรมประจำวันที่เหมาะสม การจัดกิจกรรมที่มีความปลอดภัยสำหรับเด็กปฐมวัย การจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อเป็นทางเลือกให้กับเด็ก การจัดทำระบบควบคุมสื่อการเรียนการสอน และการจัดกระบวนการบริหารและการจัดการ

คำสำคัญ: การดำเนินงาน / มาตรฐานการประกันคุณภาพภายใน / การศึกษาระดับปฐมวัย / ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม Master's Degree student, Master of Educational Program, Educational Administration and Development, Faculty of Education, Nakhon Phanom University.

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม Assistant Professor, Dr. of Master of Educational Program, Educational Administration and Development, Faculty of Education, Nakhon Phanom University.

ABSTRACT

The Implementation Based on Internal Quality Assurance Standard for Early Childhood was important to the management and activities according to the mission in order to develop the educational management of the Child Development Center and also ensured the confidence among educational service recipients. The purposes of this study were (1) to study the implementation based on internal quality assurance standard for early childhood, (2) to compare the implementation based on internal quality assurance standard for early childhood classified by status and work experience, and (3) to study guidelines for promotion of the implementation based on internal quality assurance standard for early childhood of the Child Development Center in Muang Nakhon Phanom District, Nakhon Phanom Province. There were 137 samples including 44 heads of the Child Development Center and 93 childcare teachers followed the percent criterion in the sample-size specification; and they were selected by Stratified Random Sampling. The instrument used was a five-rating scale questionnaire, the discrimination between .22-.60, and the reliability of .87. The statistics employed were percentage, mean, standard deviation, t-test (Independent Samples), and One-way ANOVA.

The results were found that (1) the implementation based on internal quality assurance standard for early childhood of the Child Development Center was at the high level in overall and in individual aspects. (2) The comparison of the implementation based on internal quality assurance standard for early childhood of the Child Development Center classified by status was statistically significant different at the .01 level. Moreover, the implementation based on internal quality assurance standard for early childhood classified by work experience was statistically significant different at the .05 level. (3) The guidelines for developing educational development should be promoted the schedule of daily activities appropriately and definitely; safe activities for children should be provided that are safe for children; various activities should be provided for children; teaching and learning media control system should be established; administrative and management processes with all parties and learning resources should be organized.

Keywords: Implement / Internal Quality Assurance Standard / Early Childhood Education / Child Development Center

บทนำ

การพัฒนาเด็กปฐมวัย เป็นรากฐานที่มีผลต่อคุณภาพและประสิทธิภาพของคนตลอดชีวิต และเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุด กล่าวคือเด็ก เยาวชน และผู้ใหญ่ที่มีสุขภาพดีมีความสามารถเรียนรู้ ทำงานได้ เก่ง และเป็นพลเมืองดีที่จะนำสู่ความสำเร็จในศตวรรษที่ 21 ต้องได้รับโอกาสการพัฒนาอย่างรอบด้านในช่วงปฐมวัย แต่คุณภาพของเด็กปฐมวัยยังเป็นจุดอ่อนที่เข้าขั้นวิกฤติของประเทศไทยที่จำเป็นต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน รัฐ และทุกภาคส่วน

พ่อแม่ผู้ปกครอง ครอบครัว ชุมชน สังคม บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข ครู/ผู้ดูแลเด็ก โรงเรียน องค์กรท้องถิ่นทุกระดับ บุคลากรพัฒนาสังคมทั้งภาครัฐ เอกชน ภาคศาสนาและภาคธุรกิจ จึงต้องมีความรู้ความเข้าใจใน ความสำคัญของช่วงปฐมวัย ตระหนักในพันธกิจและลงมือช่วยกัน ทำให้เด็กปฐมวัยมีโอกาสพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในภาวะแวดล้อมที่ปลอดภัย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้ให้

ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กปฐมวัยไว้หลายมาตรา ดังมาตรา 54 วรรคสอง กำหนดว่า รัฐต้องดำเนินการให้เด็กเล็กได้รับการดูแลและพัฒนา ก่อน เข้ารับการศึกษา เพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ให้สมกับวัย โดยส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

แผนพัฒนาเด็กปฐมวัย พ.ศ. 2560-2564 ได้กำหนดนโยบายด้านเด็กปฐมวัยไว้ว่า เด็กปฐมวัยทุกคนต้องได้รับการพัฒนาอย่างรอบด้านอย่างมีคุณภาพ ตามศักยภาพ ตามวัย และต่อเนื่อง การพัฒนาเด็กต้องจัดให้เป็นระบบ และมีความสัมพันธ์ระหว่างกัน โดยบูรณาการชัดเจนระหว่างหน่วยงานราชการ และที่ไม่ใช่ราชการ ระหว่างวิชาชีพที่สัมพันธ์กับการพัฒนาเด็กปฐมวัย และระหว่างระดับต่าง ๆ ของการบริหารราชการแผ่นดินจากระดับชาติ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น อีกทั้งทั้งภาครัฐและทุกภาคส่วนต้องร่วมกันระดมทรัพยากรให้เพียงพอแก่การพัฒนาเด็กปฐมวัย นอกจากนี้ ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพเด็กปฐมวัย โดยกำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการให้บริการที่พัฒนาเด็กปฐมวัย เป้าประสงค์ที่ 1 สถานพัฒนาเด็กปฐมวัยทุกแห่งได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแห่งชาติ และเป้าประสงค์ที่ 2 คุณภาพของระบบบริการ และระบบการพัฒนาเด็กปฐมวัยได้รับการปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐานสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแห่งชาติ (กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2561)

กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในสังกัดทุกแห่ง ดำเนินการจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพและการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โดยใช้มาตรฐานสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแห่งชาติ เป็นมาตรฐานกลางของประเทศแทนมาตรฐานศูนย์เด็กเล็กแห่งชาติ เพื่อให้ทุกหน่วยงานและสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยทั้งภาครัฐและเอกชนทั่วประเทศ ใช้เป็นแนวทางในการประเมินผลการดำเนินงานและยกระดับคุณภาพ ทั้งยังใช้เป็นเครื่องมือประกันคุณภาพภายใน เพื่อบริการตรวจสอบประเมินจากต้นสังกัดและภายนอกจากสำนักงาน

รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) โดยในการจัดทำมาตรฐานสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแห่งชาติ พ.ศ. 2561 มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาร่วมดำเนินการ ได้แก่ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กรุงเทพมหานคร สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) เป็นแนวทางในการส่งเสริม สนับสนุนให้สถานพัฒนาเด็กปฐมวัยที่อยู่ภายใต้การกำกับ ดูแล และรับผิดชอบ มีการบริหารจัดการ ประเมินผลการดำเนินงาน เพื่อยกระดับการพัฒนาให้มีคุณภาพตามมาตรฐาน (กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2562)

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือ สมศ.ได้ดำเนินการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสามศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2557-2558 สมศ.แจ้งว่าเป็นการประเมินเพื่อพัฒนาไม่มีการตัดสินผลว่าได้หรือตก ผ่านหรือไม่ผ่านการรับรองคุณภาพมาตรฐานจาก สมศ. เนื่องจากเป็นการประเมินครั้งแรก และรายงานการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสาม ปี 2558 พบว่า ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กมีประสิทธิผลของระบบประกันคุณภาพภายใน อยู่ในระดับ พอใช้ เนื่องจากศูนย์พัฒนาเด็กเล็กไม่มีส่วนร่วมในการประเมินผลการดำเนินงานตามระบบประกันคุณภาพของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ไม่มีการประเมินคุณภาพความพึงพอใจของผู้ที่เกี่ยวข้องภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ขาดการนิเทศติดตามการสรุปผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและไม่มี การจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินผลการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สามารถรองรับการประเมินคุณภาพภายนอกได้ (กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2560)

ผู้ศึกษาในฐานะที่เป็นครูศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก มีหน้าที่จัดการเรียนการสอน จัดกิจกรรมพัฒนาเด็กปฐมวัย ให้มีพัฒนาการสมวัย จึงทำให้ผู้ศึกษาสนใจ ที่จะศึกษาการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม

จังหวัดนครพนม เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาการดำเนินงานตามมาตรฐานประกันคุณภาพภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ในการรองรับการประเมินคุณภาพภายนอก ทั้งยังเป็นการเพิ่มความเชื่อมั่นและความไว้วางใจในการดูแลบุตรหลานของผู้ปกครองต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม
2. เพื่อเปรียบเทียบการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามสถานภาพ และประสบการณ์ทำงาน
3. เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม

สมมติฐานการศึกษา

1. หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม แตกต่างกัน
2. หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ที่มีประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีความคิดเห็น ต่อการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดของการศึกษา

กรอบแนวคิดในการศึกษาเรื่อง การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม

จังหวัดนครพนม โดยผู้ศึกษาได้ศึกษาตามมาตรฐานการศึกษา ระดับปฐมวัย พ.ศ. 2561 จำนวน 3 ด้าน (กระทรวงศึกษาธิการ 2561) ประกอบด้วย

1. ด้านคุณภาพของเด็ก
2. ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ
3. ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 47 คน และครูผู้ดูแลเด็ก จำนวน 230 คน ปีการศึกษา 2562 รวมทั้งสิ้น 277 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 44 คน และครูผู้ดูแลเด็ก จำนวน 93 คน ปีการศึกษา 2562 ได้กลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น 137 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เกณฑ์ ร้อยละ หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ใช้เกณฑ์ร้อยละ 90 ครูผู้ดูแลเด็ก ใช้เกณฑ์ร้อยละ 40 ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) (บุญ ชม ศรีสะอาด, 2553) โดยเทียบตามตัวแปรที่ศึกษาสถานภาพ และประสบการณ์ทำงานเป็นหลัก

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้ศึกษาได้สร้างขึ้นเอง โดยอาศัยการศึกษาจากตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดที่กำหนดขึ้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้มี 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง .80-1.00 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .26 - .60 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .87

ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนาการดำเนินงาน เป็นข้อคำถามชนิดปลายเปิด (Open Ended) ให้ผู้ตอบ แบบสอบถามเสนอแนะปัญหา และแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคุณภาพของเด็ก 2) ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ 3) ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาสำรวจรายชื่อหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และครูผู้ดูแลเด็ก รวม 137 คน ขอความอนุเคราะห์จากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล นำแบบสอบถามไปให้หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและครูผู้ดูแลเด็กที่มีกลุ่มตัวอย่างเพื่อขอความร่วมมือและตอบแบบสอบถาม เก็บข้อมูล และขอรับแบบสอบถามคืนจากหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ได้จำนวน 137 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพของหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และครูผู้ดูแลเด็ก โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ระดับการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคุณภาพของเด็ก 2) ด้านกระบวนการ

การบริหารและการจัดการ 3) ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เป็นรายข้อรายด้าน อธิบายระดับการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม โดยคำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด 5 คะแนน มาก 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน น้อย 2 คะแนน และน้อยที่สุด 1 คะแนน (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามสถานภาพและประสบการณ์ทำงาน จากแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 30 ข้อ

ตอนที่ 3 วิเคราะห์แนวทางการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคุณภาพของเด็ก 2) ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ 3) ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ โดยคำนวณการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

สรุปผลการวิจัย

1. การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม โดยรวมและรายด้าน

การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านคุณภาพของเด็ก	4.31	.30	มาก
2. ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ	4.39	.33	มาก
3. ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ	4.52	.39	มากที่สุด
รวม	4.41	.25	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.41$) ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ ($\bar{X} = 4.52$) ด้านที่มีระดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ด้านคุณภาพของเด็ก ($\bar{X} = 4.31$)

2. ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามสถานภาพและประสบการณ์ทำงาน รายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ตารางเปรียบเทียบวิเคราะห์การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามสถานภาพ

ด้านที่	การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก (n = 44)		ครูผู้ดูแลเด็ก (n = 93)		t	p
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1.	ด้านคุณภาพของเด็ก	4.29	.28	4.33	.31	2.61*	.05
2.	ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ	4.52	.27	4.32	.34	3.49**	.01
3.	ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ	4.54	.42	4.51	.39	2.46*	.05
รวม		4.45	.19	4.39	.27	4.30**	.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและครูผู้ดูแลเด็กเกี่ยวกับการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามสถานภาพโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านคุณภาพของเด็ก และด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ มีความแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยด้านคุณภาพของเด็ก ครูผู้ดูแลเด็กมีความคิดเห็นสูงกว่าหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ส่วนด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กมีความคิดเห็นสูงกว่าครูผู้ดูแลเด็ก

ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามประสบการณ์ทำงานรายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ตารางเปรียบเทียบการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามประเภทการดำเนินงาน

การมีส่วนร่วม		SS	df	MS	F	Sig.
1.ด้านคุณภาพของเด็ก	ระหว่างกลุ่ม	.86	2	.43	4.84**	.01
	ภายในกลุ่ม	12.00	134	.09		
	รวม	12.87	136			
2.ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	.88	2	.44	4.14*	.05
	ภายในกลุ่ม	14.25	134	.10		
	รวม	15.13	136			
3. ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ	ระหว่างกลุ่ม	.93	2	.46	3.02*	.05
	ภายในกลุ่ม	20.78	134	.15		
	รวม	21.72	136			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	.43	2	.21	3.36*	.05
	ภายในกลุ่ม	8.56	134	.06		
	รวม	9.00	136			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและครูผู้ดูแลเด็กเกี่ยวกับการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามประเภทการดำเนินงาน โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านคุณภาพของเด็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ และด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. แนวทางการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม มีดังนี้

3.1 ด้านคุณภาพของเด็ก ควรจัดตารางกิจกรรมประจำวันที่เหมาะสมและแน่นอน พร้อมทั้งจัดให้มีกิจกรรมที่มีความปลอดภัยสำหรับเด็ก และควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อเป็นทางเลือกให้กับเด็ก เพื่อส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมตามช่วงวัย มี

พัฒนาการสมวัย สามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ทั้งนี้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กยังเป็นศูนย์รวมในการจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนา การเด็กในแต่ละช่วงอายุ ซึ่งแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานคุณภาพของเด็ก คำนึงถึงคุณภาพการเจริญเติบโตของเด็กตามวัย

3.2 ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและครูผู้ดูแลเด็กได้เสนอแนะแนวทางให้ควรมีการจัดทำระบบควบคุมสื่อการเรียนการสอน จัดกระบวนการบริหารและการจัดการโดยผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมีส่วนร่วม เพราะสื่อการเรียนการสอนในปัจจุบันมีความก้าวหน้าและทันสมัย ทำให้การรับรู้สื่อทางเทคโนโลยีของเด็กตามช่วงวัย ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการของเด็ก อีกทั้งการจัดกระบวนการบริหารและการจัดการโดยผู้เกี่ยวข้องจะต้องเป็นระบบ แบบแผน และกระบวนการที่ชัดเจน สามารถตรวจ สอบได้ เพื่อประโยชน์ของเด็กแต่ละช่วงวัยที่อยู่ในความดูแลของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

3.3 ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ ควรมีสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย และควร

ใช้แหล่งเรียนรู้เป็นสื่อในการเรียนการสอน ทั้งนี้ความจำเป็นในการมีสื่อที่หลากหลายมีผลต่อการจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการครบทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาตามช่วงอายุวัย รวมทั้งการที่เด็กได้เรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่เหมาะสม ทำให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของเด็กตามช่วงอายุวัย และนำไปสู่การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย

อภิปรายผลการวิจัย

1. การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนที่บ่งบอกถึงคุณภาพการจัดการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการคิด การปฏิบัติ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารงานและดำเนินกิจกรรมของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โดยมีการประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพตามมาตรฐานประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยของศูนย์พัฒนาเด็ก เพื่อให้เกิดการพัฒนา สร้างความเชื่อมั่น และตรงตามความต้องการของผู้รับบริการและผู้ปกครอง คุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามหลักสูตร บรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยงานต้นสังกัด สอดคล้องกับงานวิจัยของ สรัญญา เวียงใต้ (2554) ได้ศึกษาค้นคว้าการพัฒนาการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดเทศบาลตำบลคูเมือง อำเภอเมืองสรวง จังหวัดร้อยเอ็ด ผลการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ซึ่งพบว่า การปฏิบัติการทำงานทำให้เกิดความตระหนัก ความรู้ความเข้าใจขั้นตอนวิธีการควบคุมคุณภาพการปฏิบัติงานการประกันคุณภาพในสถานศึกษา การตรวจสอบและปรับปรุงศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และผลการนิเทศภายใน ส่งผลให้บุคลากรมีความตระหนัก มีความรู้และมีความเข้าใจ สามารถปฏิบัติงานตามโครงสร้างการปฏิบัติงาน สามารถวางแผนพัฒนางานของตนเอง มีการจัดองค์กร โครงสร้างและระบบบริหารงานที่

มีความคล่องตัวสูง และปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป มีความสนิสนิยมคุ้นเคยในระหว่างการทำงาน และสามารถปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนด มีผลที่เกิดขึ้นชัดเจนตามขั้นตอนในการพัฒนา ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องพึงพอใจการพัฒนาการเรียนการสอนของผู้เรียน สร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจให้กับผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนเพื่อพัฒนาให้สมวัย

2. ผลเปรียบเทียบการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามสถานภาพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก มีความเห็นต่อการดำเนินงานสูงกว่าครูผู้ดูแลเด็ก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบริหารนโยบาย และแผนการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบล พร้อมทั้งมีแนวทางในการบริหารจัดการ อีกทั้งยังมีการประสานงานที่ชัดเจนกับผู้เกี่ยวข้อง เช่น ผู้อำนวยการกองการศึกษา นักวิชาการศึกษา และยังสามารถตัดสินใจในการดำเนินงานได้ ทั้งนี้ เมื่อเกิดปัญหา/อุปสรรคในการทำงานยังสามารถแก้ปัญหาได้ทันที ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2561) ได้ระบุว่า ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีความรับผิดชอบบังคับบัญชาบุคลากรในสถานศึกษา บริหารกิจการของสถานศึกษา วางแผนการปฏิบัติงาน ควบคุม กำกับเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ งบประมาณ การบริหาร งานบุคคล การบริหารทั่วไป งานอื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลมีขั้นตอนและกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ซึ่งส่งผลให้การดำเนินงานและการตัดสินใจอยู่ที่หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

ผลเปรียบเทียบการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน โดยรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า โดยหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและครูผู้ดูแลเด็กที่มีประสบการณ์มากกว่า 10 ปี มีความเห็นต่อการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยของ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสูงกว่าประสบการณ์ 1-5 ปี และ ประสบการณ์ 6-10 ปี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจาก ประสบการณ์มากกว่า 10 ปี ทำให้ทราบถึงปัญหาและ อุปสรรคในการปฏิบัติงาน จึงทำให้มีแนวคิดในการ แก้ปัญหา ดำเนินงาน ซึ่งต้องมีการประสานงานและรับฟัง ความคิดเห็น รับฟังนโยบาย และคำสั่งขององค์การบริหาร ส่วนตำบลในการดำเนินงาน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของ ชุมชนในตำบล เขตพื้นที่บริการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสิณี วัฒนาสกุลลี (2556) ที่ได้เปรียบเทียบการ พัฒนาการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในศูนย์ พัฒนาเด็กเล็ก หนองลูมพุก ตำบลหนองบัวโคก อำเภอลำ จันทบุรี จังหวัดชัยภูมิ จำแนกตามประสบการณ์การ ปฏิบัติงาน ผลการเปรียบเทียบ โดยรวมพบว่า แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้อง กับงานวิจัยของ สรัญญา เวียงใต้ (2554) ได้เปรียบเทียบ ผลการเปรียบเทียบการพัฒนากิจการดำเนินงานการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดเทศบาลตำบลคูเมือง อำเภอมืองสรวง จังหวัด ร้อยเอ็ด ผลการเปรียบเทียบ โดยรวมพบว่า แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. แนวทางพัฒนาการดำเนินงานด้าน คุณภาพของเด็ก หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและครูผู้ดูแล เด็กได้เสนอแนะแนวทาง ให้จัดตารางกิจกรรมประจำวัน ที่เหมาะสมและแน่นอน ควรจัดให้มีกิจกรรมที่มีความปลอดภัย สำหรับเด็ก พร้อมทั้งควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อ เป็นทางเลือกให้กับเด็ก เพื่อส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมตามช่วงวัย มีพัฒนาการสมวัย สามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเป็นศูนย์รวมในการจัดประสบการณ์ ส่งเสริมพัฒนาการเด็กในแต่ละช่วงอายุ ซึ่งแนวทางการ พัฒนาการดำเนินงานคุณภาพของเด็กคำนึงถึงคุณภาพ การเจริญเติบโตของเด็กตามวัย ซึ่งสอดคล้องกับ สำนัก งานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553) ได้ระบุว่า กลไกสำคัญที่สามารถขับเคลื่อนพัฒนาคุณภาพการ ศึกษา ให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ มีคุณภาพตาม มาตรฐาน ผู้รับการศึกษาที่มีคุณภาพตามที่มุ่งหวังผู้ ปกครอง ชุมชน องค์กร และสถานประกอบการ เกิด ความมั่นใจในการจัดการศึกษา มีคุณภาพได้มาตรฐาน

มีความรู้ความสามารถ มีทักษะ และมีคุณลักษณะที่พึง ประสงค์ตามที่หลักสูตรกำหนด ส่วนแนวทางการพัฒนาการ ดำเนินงานด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและครูผู้ดูแลเด็กได้เสนอแนะ แนวทาง ให้จัดทำระบบควบคุมสื่อการเรียนการสอน จัด กระบวนการบริหารและการจัดการโดยผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย มีส่วนร่วม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสื่อการเรียนการสอนใน ปัจจุบันมีความก้าวหน้าและทันสมัย ทำให้การรับรู้สื่อทาง เทคโนโลยีของเด็กตามช่วงวัย ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการของ เด็ก อีกทั้งการจัดกระบวนการบริหารและการจัดการโดย ผู้เกี่ยวข้องจะต้องเป็นระบบ แบบแผน และกระบวนการที่ ชัดเจน สามารถตรวจสอบได้ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของเด็ก แต่ละช่วงวัยที่อยู่ในความดูแลของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สอดคล้องกับ ธีระวัฒน์ วรรณนุช (2561) ซึ่งพบว่า การ บริหารจัดการและการดำเนินกิจกรรมตามภารกิจปกติของ สถานศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง สร้างความมั่นใจให้ผู้รับบริการทางการศึกษา ทั้งนี้ต้อง ได้รับความเห็นชอบและความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่มี ส่วนร่วมในการจัดกระบวนการบริหารและการจัดการ ซึ่ง สามารถตรวจสอบคุณภาพได้ และแนวทางการพัฒนาการ ดำเนินงานด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและครูผู้ดูแลเด็กได้เสนอแนะ แนวทาง ควรมีสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย และ ควรใช้แหล่งเรียนรู้เป็นสื่อในการเรียนการสอน ทั้งนี้อาจ เป็นเพราะความจำเป็นในการมีสื่อที่หลากหลายมีผลต่อ การจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการครบทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติ ปัญญา ตามช่วงอายุวัย รวมทั้งการที่เด็กได้เรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ ที่เหมาะสม ทำให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้แก่ เด็กตามช่วงอายุวัย และนำไปสู่การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ที่ หลากหลาย สอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2561) ได้ระบุว่า การจัดสภาพแวดล้อมและสื่อเพื่อการเรียนรู้ อย่างปลอดภัยและเพียงพอ โดยสถาน ศึกษาจัด สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก ห้องเรียนที่คำนึงถึง ความปลอดภัย ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เป็นราย บุคคล และกลุ่ม เล่นแบบร่วมมือร่วมใจ มีมุมประสม การณ์ หลากหลาย มีสื่อ การเรียนรู้ เช่น ของเล่น หนังสือนิทาน

สื่อจากธรรมชาติ สื่อสำหรับเด็กมดลอด ปีนป่าย สื่อเทคโนโลยี สื่อเพื่อการสืบเสาะหาความรู้

สำหรับเด็ก และควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อเป็นทางเลือกให้กับเด็ก

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ข้อเสนอเพื่อนำผลการศึกษาไปใช้

1.1 จากการศึกษาพบว่า ด้านคุณภาพของเด็กมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ดังนั้น ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ควรดำเนินงานให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ และหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาในการดำเนินการครั้งต่อไป

1.2 จากการศึกษาพบว่า การดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การดำเนินงานส่งเสริมให้เด็กดูแลสุขภาพอนามัยส่วนตนและปฏิบัติเป็นนิสัย ดังนั้น ควรจัดตารางกิจกรรมประจำวันที่เหมาะสมและแน่นอน พร้อมทั้งจัดให้มีกิจกรรมที่มีความปลอดภัย

2. ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโดยเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเฉพาะด้าน

2.2 ควรศึกษาบทบาทหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เช่น นายกองค้การบริหารส่วนตำบล ผู้อำนวยการกองการศึกษา นักวิชาการศึกษา เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาการพัฒนารูปแบบแนวการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัยของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2561). *กฎกระทรวง การประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา

ลาดพร้าว.

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, กรม. (2562). *คู่มือการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ระดับการศึกษาปฐมวัยและระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับปรับปรุง สำหรับปีการศึกษา 2562)* กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., ม.ป.ป. กลุ่มงานส่งเสริมการจัดการศึกษาท้องถิ่น, กรม. (ม.ป.ป.).

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น.(2560). *ผลการประเมินคุณภาพศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและแนวทางในการพัฒนาศูนย์พัฒนาเด็กเล็กให้มีมาตรฐานที่สูงขึ้น*. กรุงเทพฯ : กระทรวงมหาดไทย.

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น.(2559). *มาตรฐานการดำเนินงานศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*.

กรุงเทพฯ : กระทรวงมหาดไทย.

เดือนเพ็ญ นิพวงลา.(2559). *การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานตามระบบประกันคุณภาพภายในระดับปฐมวัย สำหรับสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต 2*. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ธีระวัฒน์ วรรณนุช.(2561). *การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3.

บุญชม ศรีสะอาด.(2553). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาสน.

วาสิณี วัฒนาสกุล.(2556). *การพัฒนาการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กหนองคูมุก ตำบล*

- หนองบัวโคก อำเภोजตุรัส จังหวัดชัยภูมิ. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
การศึกษา : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *แนวทางการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา*.
กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน).(2560). *รายงานการสังเคราะห์ผลการประเมิน
คุณภาพภายนอกรอบสาม(พ.ศ.2554-2558) ระดับการศึกษาปฐมวัย 2 - 5 ปี*. กรุงเทพฯ : สมศ.
- สิริยกร กองทอง.(2559). *กลยุทธ์การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่มุ่งเน้นแนวคิดการ
ทำงานทางสมองด้านการบริหารจัดการ*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี ศรีพุทธรินทร์.(2562). *การประกันคุณภาพการศึกษา.มหาวิทยาลัยนครพนม*. ขอนแก่น : หจก.โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา.
- สร้อยญา เวียงใต้. (2554). *การพัฒนาการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
สังกัดเทศบาลตำบลคูเมือง อำเภอเมืองสรวง จังหวัดร้อยเอ็ด*. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
บริหารการศึกษา : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อรณิข ทวีชานนท์. (2557). *สภาพและปัญหาการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในตามมาตรฐานศูนย์เด็กเล็ก
แห่งชาติของศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน กรุงเทพมหานคร เขตลาดกระบัง*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Barnes, T. (1995). *African American parents involvement in their children's schooling*.Dissertation Abstracts
International, 55(10), 3152-A.
- Beckley. W. L. (1986). *Kindergarten scheduling options and effects on student achievement*.Dissertation
Abstracts International, 47(5), 157-A.
- Best, J. W., & Kanh, J. V. (1993). *Research in education (7th Ed.)*. Boston, Ma: Allyn & Bacon.
- Bloom, B. S. (1976). *Human characteristics and school learning*. New York: McGraw-Hill.
- Borgman, C., & Diane, A. (1983). *Administration of school lunch program for small, medium and large
school*. New York: American Society for Information Science.

การใช้เทคนิคเหมืองข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยในอาชีพของนักศึกษาคณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

The Use of Data Mining Techniques to Analyze the Career Factors of Faculty of Education Students, Chaiyaphum Rajabhat University

พรทิพย์ เกิดถาวร¹ และ จรรย์ แสนราช²

Ponthip Kedthawon¹ and Charun Sanrach²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาเทคนิคพยากรณ์อาชีพสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์โดยใช้เทคนิคเหมืองข้อมูลที่เหมาะสม 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์พยากรณ์อาชีพนักศึกษาคณะครุศาสตร์โดยใช้เทคนิคเหมืองข้อมูล งานวิจัยนี้ได้นำข้อมูลภาวะการมีงานทำของบัณฑิต และข้อมูลระเบียบประวัติของ นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลังสำเร็จ การศึกษา จากมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ปี 2561 จำนวน 635 ระเบียบ ในคณะครุศาสตร์ และมีคุณลักษณะประกอบด้วย สาขาวิชา เพศ สถานภาพของการทำงาน ประสบการณ์ทำงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ความพึงพอใจในการทำงาน ทดลองวัด ความแม่นยำโดยใช้เทคนิควิธีการตัดสินใจแบบตารางตัดสินใจ เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ และ เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการสร้างโมเดลโดยอาศัยการคำนวณความน่าจะเป็นของข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า ความแม่นยำในการจำแนกประเภทข้อมูล จาก 3 เทคนิค 1) เทคนิควิธีการตัดสินใจแบบตารางตัดสินใจเท่ากับ 78.07% 2) เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ เท่ากับ 77.76% และ 3) เทคนิคการ จำแนกข้อมูลด้วยวิธีการสร้างโมเดลโดยอาศัยการคำนวณความน่าจะเป็นของข้อมูลเท่ากับ 75.55% พบว่าเทคนิค การตัดสินใจแบบตารางตัดสินใจให้ความถูกต้องในการจำแนกประเภทข้อมูลสูงที่สุด

คำสำคัญ : การแนะนำอาชีพ / เหมืองข้อมูล / ตารางตัดสินใจ / ต้นไม้ตัดสินใจ / นีโอเบ

¹นักศึกษาระดับปริญญาเอก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ Ph.D.'s Degree student, King Mongkut's University of Technology North Bangkok

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์, ภาควิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ Assistant Professor, Department of computer Education, King Mongkut's University of Technology North Bangkok

ABSTRACT

The purpose of this study was 1) to study forecasting techniques for the students of the faculty of education, occupation, using data mining technique that Mao. A 2) to compare the results of forecasting professional students, Faculty of using data mining technique. In this research, the employment situation of graduates. And data records. Undergraduate students after graduation. From the University of 635 Chaiyaphum years 2561 records in the faculty of education and features consist in gender, status of work. Working experience, average monthly income, job satisfaction. The experiment accuracy by using technique of how to decide a decision table. Technical data classification method with classified method with trees. And techniques of data classification by means of modeling based on calculating the probability of information.

The research results showed that the accuracy of recall. The bird data types from 3 techniques 1) techniques how to decide a decision table was 78.07% 2) technique classified information classified method. How trees were 77.76% 3) technique and classification by means of modeling based on the calculation of probability of information and 75.55% found. The technique, the decision table decision accuracy in data classification as high as possible.

Keywords: Career Counseling / Data Mining / Table-Decision / Tree-Decision / Naïve Bay

บทนำ

การศึกษาระดับอุดมศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ และความสามารถในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ ทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ ซึ่งนักศึกษาจะต้องมีการปรับตัวจากระบบการเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาสู่ระบบการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย เช่น การเข้าเรียน และวิธีการสอนของอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัย กลุ่มเพื่อนการทำกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งสภาพแวดล้อมของสาขาที่ตนเองเรียน เป็นต้น ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้มีผลกับการเรียน การสำเร็จการศึกษา และการประกอบอาชีพที่เหมาะสมในอนาคต

ปัจจุบันเมื่อนักศึกษาได้เข้ามาศึกษาต่อในสาขาที่ตนเองเลือกแล้ว นักศึกษาบางคนอาจจะมีปัญหาในการเรียน เช่น ไม่ชอบวิชาที่ต้องเรียน หรือผลการเรียนเฉลี่ยไม่ดี เป็นต้น ปัญหาต่างๆ เหล่านี้อาจมาจากหลายสาเหตุเนื่องจากภูมิหลังของการศึกษา ความรู้พื้นฐานในการเรียนวิชาที่เกี่ยวข้อง เช่น วิชาการงานและเทคโนโลยีวิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาภาษาอังกฤษไม่

เท่ากัน นอกจากนี้บุคลิกภาพและพฤติกรรมของแต่ละบุคคลก็แตกต่างกัน ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้อาจจะทำให้ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมเมื่อสำเร็จการศึกษาไม่ดี ซึ่งผลการเรียนเฉลี่ยสะสมเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการสมัครงานให้ตรงกับวุฒิการศึกษาสาขาคอมพิวเตอร์ ซึ่งถ้านักศึกษาทราบแนวโน้มของตนเอง ในการสมัครงานที่ตรงกับสาขา ก็จะทำให้สามารถปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพและพฤติกรรมในการเรียนของตนเองได้ทันเวลา เพื่อให้ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของตนเองอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถสมัครงานได้ตรงกับสาขาที่สำเร็จการศึกษาในองค์กรที่มีความน่าเชื่อถือ

ปัจจุบันการทำเหมืองข้อมูล ได้เข้ามามีบทบาทในการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการศึกษา เพื่อการวางแผนดูแลนักศึกษา โดยนำข้อมูลประวัตินักศึกษา ข้อมูลประวัติการเรียน มาใช้ในการวิเคราะห์หาสาเหตุหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับผลการเรียนของนักศึกษาดังเช่น การใช้เทคนิคการทำเหมืองข้อมูลเพื่อพยากรณ์การใช้เทคนิคเหมืองข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยในอาชีพของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ การศึกษา ใช้กระบวนการคัดเลือกคุณลักษณะ (Feature

Selection) ซึ่งใช้วิธี Correlation-based Feature Selection (CFS) และวิธี Information Gain (IG) แล้วใช้เทคนิคเหมือนข้อมูลแบบโครงข่ายประสาทเทียมแบบมัลติเลเยอร์เพอร์เซ็ปตรอน (MLP) ซัพพอร์ตเวกเตอร์แมชชีน (SVM) และต้นไม้ตัดสินใจ (Decision Tree) มาสร้างตัวแบบพยากรณ์และเปรียบเทียบตัวแบบ ด้วยการทดสอบประสิทธิภาพแบบ 10-Fold Cross Validation (เสกสรรค์ วิสัยลักษณ์ และคณะ, 2558) การวิเคราะห์ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยการคัดเลือกคุณสมบัติและการพยากรณ์มีการประยุกต์ใช้เทคนิคการทำเหมืองข้อมูลในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต โดยใช้เทคนิคการคัดเลือกคุณสมบัติที่สำคัญ แล้วสร้างตัวแบบการพยากรณ์ด้วยเทคนิค BPNN และเทคนิค SVMs (นิภาพร ชนะมาร และพรรณี สิทธิเดช, 2557) ตัวแบบการจำแนกการเลือกหลักสูตรการศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้เทคนิคเหมือนข้อมูล เป็นการเปรียบเทียบตัวแบบการจำแนก 4 เทคนิค คือ Decision Tree, Naïve Bayes, k-NN และ Rule Induction (ธาดา จันทะคุณ, 2559)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาการใช้เทคนิคเหมือนข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยในอาชีพของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ ทั้งนี้เพื่อให้ผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาระบบพยากรณ์แนวโน้มการสมัครงานตรงกับวุฒิการศึกษา

วัตถุประสงค์การวิจัย

1) เพื่อศึกษาเทคนิคพยากรณ์อาชีพสำหรับนักศึกษา คณะครุศาสตร์โดยใช้เทคนิคเหมือนข้อมูลที่เหมาะสม

2) เพื่อเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์พยากรณ์อาชีพนักศึกษาคณะครุศาสตร์โดยใช้เทคนิคเหมือนข้อมูล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

เหมืองข้อมูล (Data Mining)

การทำเหมืองข้อมูลเป็นกระบวนการค้นหาความสัมพันธ์ รูปแบบและแนวโน้มใหม่ ๆ โดยการใช่วิธี

ทางคณิตศาสตร์และสถิติวิเคราะห์ข้อมูล (สายชล สิมบุรณ์ทอง, 2558) เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่มีความถูกต้อง สมบูรณ์คือ ความรู้ที่แฝงอยู่ในข้อมูลที่สามารถนำไปใช้ในการตัดสินใจและดำเนินงานโดยไม่เกิด ความผิดพลาดหรือสร้างความเสียหายในภายหลัง (เสกสรรค์ วิสัยลักษณ์ และคณะ, 2558) โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ตามมาตรฐาน 6 ขั้นตอน (CRISP-DM) 1) ขั้นตอนการทำความเข้าใจการวิจัยและธุรกิจ (Business/Research Understanding) 2) ขั้นตอนการทำความเข้าใจข้อมูล (Data Understanding) 3) ขั้นตอนการจัดเตรียมข้อมูล (Data Preparation) 4) ขั้นตอนการสร้างตัวแบบ (Modeling) 5) ขั้นตอนการประเมินตัวแบบ (Evaluation) 6) ขั้นตอนการใช้งาน (Deployment)

เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจ (Decision Tree)

การสร้างโมเดลด้วยต้นไม้ตัดสินใจ (เอกสิทธิ์ พัทธวงศ์ศักดิ์, 2557) จะทำการคัดเลือกคุณลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับคลาสมากที่สุดขึ้นมาเป็นโหนดบนสุดของ Tree (root node) หลังจากนั้นก็จะหาคุณลักษณะถัดไปเรื่อย ๆ ในการหาความสัมพันธ์ของคุณลักษณะนี้จะใช้ตัววัดที่เรียกว่า Information Gain (IG) การคำนวณค่า Information Gain จะใช้ค่า Entropy ซึ่งเป็นการวัดความแตกต่างหรือการกระจายของข้อมูลถ้าข้อมูลมีความแตกต่างกันมากค่า Entropy ก็จะมีค่าสูง ในทางตรงข้ามถ้าข้อมูลมีความคล้ายกันมากค่า Entropy ก็จะมีค่าต่ำ อัลกอริทึมของเทคนิคต้นไม้ตัดสินใจส่วนใหญ่ไม่รองรับข้อมูลแบบต่อเนื่อง จึงต้องมีการแบ่งให้เป็นข้อมูลแบบไม่ต่อเนื่องเสียก่อน อัลกอริทึมสำหรับการแบ่งให้ข้อมูลเป็นแบบไม่ต่อเนื่องคือ ID3, C4.5 และ C5.0 เป็นต้น สำหรับงานวิจัยนี้ใช้อัลกอริทึมของเทคนิคต้นไม้ตัดสินใจ C4.5 (Ross, 1993) โดยการพิจารณาค่าบ่งชี้ความเหมาะสมของ Attribute เรียกว่า Gini (Gini Index) และคำนวณหาค่าตัวบ่งชี้ในการจำแนกประเภทของชุดข้อมูล หรือ Gini-split โดย attribute ที่มีค่าน้อยที่สุดถือว่ามีความเหมาะสมในการจำแนกประเภทได้ดีที่สุด

เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการสร้างโมเดลโดยอาศัยการคำนวณความน่าจะเป็นของข้อมูล (Naive

Bayes) เป็นเทคนิคการสร้างโมเดลโดยอาศัยการคำนวณความน่าจะเป็นของข้อมูลต่าง ๆ (wipawan, 2017) แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองทำให้แบบจำลองเปลี่ยนแปลงได้ โดยข้อมูลในการสร้างแบบจำลองเริ่มจากศูนย์จากหลักการนี้ทำให้แบบจำลองมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Jun, 2013) เทคนิคนี้ไม่ว่าต่อจำนวนของตัวแปร และใช้ได้กับตัวแปรหลากหลาย (Sang et al, 2006) โดยใช้หลักการคำนวณดังสมการที่ 1 ในการเลือกตัวแปรที่ต้องการทำนาย

เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการตัดสินใจแบบตาราง (Decision Table)

การตัดสินใจแบบตารางเป็นตาราง 2 มิติโดยที่แถวตั้งด้านซ้ายเป็นเงื่อนไขและแถวนอนเป็นรายละเอียดของเงื่อนไขที่ทั้งหมดก่อน ตามด้วยกิจกรรมทั้งหมดที่มีในการประมวลผลนั้น และข้างถัดมาคือ กฎต่าง ๆ ที่เป็นตัวกำหนดผลในการกระทำกิจกรรมนั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมฤทัย กลัดแก้ว (มปป.) การศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกตำแหน่งงานให้สอดคล้องกับความสามารถของบัณฑิตด้วยการวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติกพหุกลุ่มและการจำแนกประเภทข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจ 2) เพื่อเปรียบเทียบความถูกต้องของการพยากรณ์ระหว่างการวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติกพหุกลุ่ม (Logistic Regression) และการจำแนกประเภทข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจ 3) เพื่อพัฒนาตัวแบบการตัดสินใจการเลือกตำแหน่งงานให้สอดคล้องกับความสามารถของบัณฑิต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ข้อมูลภาวะบัณฑิตที่มีงานทำที่เข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรในปีการศึกษา 2555-2557 จำนวน 1,933 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสำรวจข้อมูลภาวะบัณฑิตมีงานทำของศูนย์คอมพิวเตอร์มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติกพหุกลุ่มและการจำแนกประเภทข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจพบว่าเทคนิคการจำแนกประเภทข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจมีค่าความถูกต้องมากกว่าการวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติกพหุกลุ่มเล็กน้อย โดยค่าความถูกต้องของเทคนิคการ

จำแนกประเภทข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจ เท่ากับ 57.37% และการวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติกพหุกลุ่มมีค่าความถูกต้อง 56.3%

สำราญ วานนท์ (2561) การศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาเทคนิคพยากรณ์อาชีพสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีโดยใช้เทคนิคเหมืองข้อมูลที่เหมาะสม 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์พยากรณ์อาชีพสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีโดยใช้เทคนิคเหมืองข้อมูล งานวิจัยนี้ได้นำข้อมูลภาวะการมีงานทำของบัณฑิตและข้อมูลระเบียบประวัติของนิสิตระดับปริญญาตรีหลังสำเร็จการศึกษา จากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาย้อนหลัง 5 ปี คือปี 2555 – 2559 จำนวน 65,335 ระเบียบในสาขาวิชาทางด้านคอมพิวเตอร์ และมีคุณลักษณะประกอบด้วย ผลการเรียนรู้ความสามารถพิเศษ อาชีพของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา เพศ ตำแหน่งงาน ความสอดคล้องสาขา สาขาวิชาทดลองวัดความแม่นยำด้วยเทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจ เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีแรนดอมฟอร์เรส และเทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีแบ็กกิง ผลการวิจัยพบว่า ความแม่นยำในการจำแนกประเภทข้อมูลจาก 3 เทคนิค 1) เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจเท่ากับ 81.91% 2) เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีแรนดอมฟอร์เรสเท่ากับ 84.29% และ 3) เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีแบ็กกิงเท่ากับ 81.71% พบว่าเทคนิคแรนดอมฟอร์เรสให้ความถูกต้องในการจำแนกประเภทข้อมูลสูงที่สุด

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยประกอบด้วย

1. ศึกษาเทคนิคการพยากรณ์อาชีพที่เป็นไปได้และเหมาะสมในการนำมาพยากรณ์อาชีพจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสรุปผลเทคนิคที่เหมาะสม
2. ทำความเข้าใจข้อมูล ข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นข้อมูลภาวะการมีงานทำของบัณฑิตและระเบียบประวัติผลการเรียนของนักศึกษา ประกอบไปด้วยคุณลักษณะ สาขาวิชา เพศ สถานภาพของการทำงาน ประเภทของการทำงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ความพึงพอใจต่องานที่ทำ แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตารางข้อมูลภาวะการมีงานทำของบัณฑิต
และระเบียบประวัติผลการเรียนของนักศึกษา

ที่	คำอธิบาย	คุณลักษณะ
1	Sakha_Name	สาขาวิชา
2	Gender ID	เพศ
3	Work_status	สถานภาพของการทำงาน
4	Sararu_ID	ประเภทของการทำงาน
5	Occup_type ID	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
6	Satisfaction	ความพึงพอใจต่องานที่ทำ

3. การเตรียมข้อมูล

3.1) คัดเลือกข้อมูล (Data Preprocessing) นำข้อมูลจากแต่ละตารางมาทำการรวมกันโดยข้อมูลจะประกอบด้วยข้อมูลระเบียบประวัติและข้อมูลภาวะการมีงานทำ

3.2) จัดรูปแบบข้อมูล (Data Transformation) ทำการจัดรูปแบบข้อมูลเพื่อให้ข้อมูลมีความพร้อมที่จะนำไปใช้งานต่อไป

3.3) การแบ่งส่วนข้อมูล การแบ่งข้อมูลออกเป็น ส่วนหลายส่วนเท่าๆ กันแล้วนำข้อมูลที่แบ่งไว้ไปใช้ในการสร้างตัวแบบและการทดสอบตัวแบบ เวียนกันไปจนครบทุกส่วนของข้อมูล การกำหนดจำนวนส่วนของข้อมูลแบ่งออกเป็น 10 ส่วน (10 folds Cross-Validation)

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างตัวแบบโดยการใช้เทคนิคที่ศึกษาโดยมีเทคนิคที่เลือก ด้วยโปรแกรม Weka

5. การแปลผลและประเมินผล ทำการประเมินผลตัวแบบจากแต่ละเทคนิค

6. การนำตัวแบบไปประยุกต์ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการพยากรณ์อาชีพได้แก่โปรแกรม WEKA

2. เทคนิคการพยากรณ์ จำนวน 3 เทคนิค ได้แก่ เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจ (Decision Tree) เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการสร้างโมเดลโดยอาศัยการคำนวณความน่าจะเป็นของข้อมูลต่าง (Naïve Bayes) และเทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

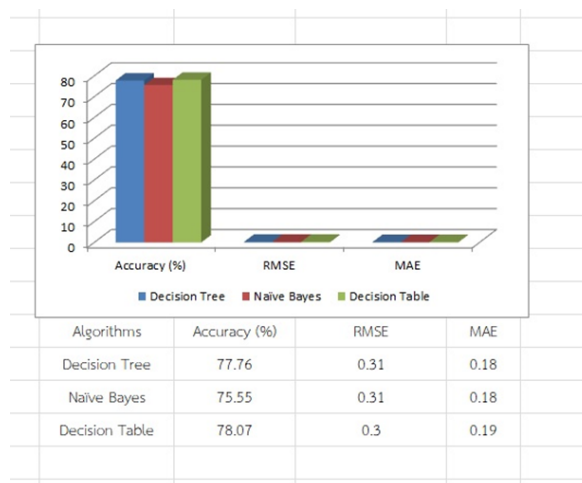
สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สถิติการพยากรณ์ โดยพิจารณาค่าความถูกต้องที่มีค่าสูงสุด (Accuracy) ความคลาดเคลื่อนเฉลี่ยกำลังสอง (RMSE) และค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนสมบูรณ์(MAE) ที่มีค่าต่ำที่สุด

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาเทคนิคเหมืองข้อมูลการจำแนกข้อมูล โดยใช้เทคนิคการวิธีการตัดสินใจแบบตารางตัดสินใจ เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ และเทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการสร้างโมเดลโดยอาศัยการคำนวณความน่าจะเป็นของข้อมูลวิเคราะห์เปรียบเทียบกับข้อมูลภาวะการมีงานทำใช้ค่าความถูกต้อง ความคลาดเคลื่อนเฉลี่ยกำลังสอง ค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนสมบูรณ์เพื่อวัดประสิทธิภาพของตัวแบบได้ผลการดำเนินงาน ดังตารางที่ 2 และภาพที่ 1

ตารางที่ 2 ตารางการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ค่าความถูกต้องของแต่ละเทคนิค

ที่	Algorithms	Accuracy (%)	RMSE	MAE
1	Decision Tree	77.76	0.31	0.18
2	Naïve Bayes	75.55	0.31	0.18
3	Decision Table	78.07	0.30	0.19

ภาพที่ 1 แสดงกราฟการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ค่าความถูกต้องของแต่ละเทคนิค

จากตารางที่ 2 พบว่าตัวการพยากรณ์อาชีพด้วยเทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการตัดสินใจแบบตารางให้ค่าความถูกต้องสูงที่สุดร้อยละ 78.07 ตามด้วยเทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจให้ค่าความถูกต้องร้อยละ 77.76 มีความคลาดเคลื่อนเฉลี่ยกำลังสองเท่ากับ 0.30, 0.31 และ 0.30 มีค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนสมบูรณ์เท่ากับ 0.18, 0.18 และ 0.19 ตามลำดับ เปรียบเทียบค่าความถูกต้องและนำไปใช้ในการดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

ผลการทดสอบพยากรณ์ด้วยเทคนิคการจำแนกข้อมูลวิธีการตัดสินใจแบบตาราง การพยากรณ์ด้วยเทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการตัดสินใจแบบตารางโดยการแบ่งชุดข้อมูลออกเป็น 10 ส่วน (10-fold) ผลลัพธ์ได้ตามตาราง Confusion ที่ 3

ตารางที่ 3 ตารางผลการพยากรณ์เทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีการตัดสินใจแบบตาราง

		Prediction			Recall (%)
		A	B	C	
Actual	A	140	4	63	67.60
	B	0	249	4	98.40
	C	60	8	106	60.90
Precision (%)		70.00	95.40	61.30	

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ในการจัดทำวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์พยากรณ์อาชีพนักศึกษาคณะครุศาสตร์โดยใช้เทคนิคเหมืองข้อมูลประยุกต์ใช้เทคนิคการทำเหมืองข้อมูลเพื่อการเปรียบเทียบตัวแบบเทคนิคการพยากรณ์อาชีพสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์โดยใช้เทคนิคเหมืองข้อมูลที่น่าสนใจในงานวิจัยนี้เป็นข้อมูลภาวะการณ์มีงานทำจากมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ซึ่งใช้วิธีการหาลูกข่ายที่ เหมาะสมโดยการเปรียบเทียบระหว่างอัลกอริทึมของต้นไม้ตัดสินใจ (Decision Tree 4.5), โครงข่ายประสาทเทียม (Artificial Neural Network) ,ข่ายงานเบย์ (Bayesian Networks) เนื่องจากเป็นอัลกอริทึมที่นิยมนำมาใช้ในการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่ทราบผลลัพธ์แน่นอน

ภาพที่ 2 แสดงกราฟการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ค่าความถูกต้องของแต่ละเทคนิค

จากผลการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม WEKA พบว่าค่าความแม่นยำในการจำแนกประเภทข้อมูลเฉลี่ยจาก 3 เทคนิค ตัวแบบการพยากรณ์อาชีพด้วยเทคนิคการจำแนกข้อมูลวิธีการตัดสินใจแบบตารางให้ค่าความถูกต้องสูงที่สุดร้อยละ 78.07 ตามด้วยเทคนิคการจำแนกข้อมูลด้วยวิธีต้นไม้ตัดสินใจให้ค่าความถูกต้องร้อยละ 77.76 มีความคลาดเคลื่อนเฉลี่ยกำลังสองเท่ากับ 0.30, 0.31 และ 0.30 มีค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนสมบูรณ์เท่ากับ 0.18, 0.18 และ 0.19 ตามลำดับ

ดังนั้นผู้วิจัยผู้วิจัยจึงเลือกใช้โมเดลจากอัลกอริทึมของต้นไม้ตัดสินใจ (Decision Tree 4.5) ในการนำไปพยากรณ์อาชีพของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิเพราะมีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับที่ยอมรับได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้นำเสนอตัวแบบเทคนิคการพยากรณ์เป็นเพียงการใช้เทคนิคส่วนหนึ่งของการทำเหมืองข้อมูลจากหลากหลายเทคนิคที่มีอยู่ในปัจจุบัน นำข้อมูลภาควิชาการมีงานทำของคณะครุศาสตร์ซึ่งจำนวนข้อมูลยังไม่มากนัก ในอนาคตหากมีการพัฒนางานวิจัยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นอาจจะต้องเพิ่มข้อมูลคณะอื่นๆ เพื่อเกิดความหลากหลายของข้อมูลสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีคุณค่าความถูกต้องสูงสุด

เอกสารอ้างอิง

- ธาดา จันตะคุณ. (2559). ตัวแบบการจำแนกการเลือกหลักสูตรการศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้เทคนิคเหมืองข้อมูล. *การประชุมวิชาการครุศาสตร์อุตสาหกรรมระดับชาติ ครั้งที่ 9* (น. 336-343). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- นิภาพร ชนะมาร และพรณี สิทธิเดช. (2557). การวิเคราะห์ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยการคัดเลือกคุณสมบัติและการพยากรณ์. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 6(12), 31-45.
- สมฤทัย กลัดแก้ว. (มปป). *ระบบสนับสนุนการตัดสินใจการเลือกตำแหน่งงานให้สอดคล้องกับความสามารถของบัณฑิต*. (ปริญญา นิพนธ์บัณฑิต), มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- สายชล ลินสมบุญทอง. (2558). *การทำเหมืองข้อมูล*. กรุงเทพมหานคร: จามจุรีโปรดักท์.
- สำราญ วานนท์. (2561). *การศึกษาเทคนิคพยากรณ์อาชีพสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาคอมพิวเตอร์โดยใช้เทคนิคเหมืองข้อมูล*. (ปริญญาานิพนธ์บัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม,มหาสารคาม.
- เสกสรร วิสัยลักษณ์, วิภา เจริญภัณฑารักษ์ และดวงดาว วิชาดากุล. (2558). การใช้เทคนิคการทำเหมืองข้อมูลเพื่อพยากรณ์ผลการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา. *Veridian E-Journal, Science and Technology Silpakorn University*, 2(2), 1-17.
- เอกสิทธิ์ พัชรวงศ์ศักดิ์. (2557). *การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิคดาต้า ไมน์นิง เบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร: ดาต้าคิวบ์.
- Ross Quinlan. (1993). C4.5: *Programs for Machine Learning*. Morgan Kaufmann Publishers, San Mateo, CA.
- Sang Bum Kim, Kyoung Soo Han, and Hae Chang Rim. (2006). Some effective techniques for naivebayestext classification. *IEEE Transactions on Knowledge and Data Engineering*, 18(11), 1457-1466.
- Wipawan. (2017). *datamining.CLASSIFICATIONSTEPS(1)*. Retrieved from https://wipawanblog.files.wordpress.com/2013/08/lab_datamining.pdf

ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
มหาวิทยาลัยนครพนม

Error Writing Style of the Student in Thai Language for Communication.

Nakhon Phanom University

พัคตร์พริ้ง พลหาญ¹

Pakpring Ponhan¹

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ปีการศึกษา 2563 ซึ่งเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ใช้กรอบการวิเคราะห์ ได้แก่ เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา เขียนผิดเพราะได้รับประสบการณ์ผิด ผลการวิจัยลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา พบว่า มีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ดังนี้ 1.เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ คือการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน การใช้คำพ้องเสียง การใช้คำที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน 2.เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด คือ การเทียบคำผิด การเทียบประโยคผิด 3.เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด คือ การออกเสียงตามอิทธิพลของตัว ร ที่อยู่ปลายทางใกล้เคียงกัน การออกเสียงคำควบกล้ำ คำการออกเสียงคำสมาส 4.เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา คือ การเขียนตัวสะกดกัณฑ์ผิด การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง การใช้อักษรซ้ำและอักษรซ้อน ไม่เข้าใจในเรื่องสระ การใส่เครื่องหมายทัณฑฆาต 5. เขียนผิดเพราะการได้รับประสบการณ์ผิด ผลการวิจัยเพื่อวางแผนการจัดการเรียนการสอน แก่ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะนำความรู้ไปใช้อย่างถูกต้อง

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย / ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

¹อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยนครพนม

ABSTRACT

This research study the nature of errors in Thai writing among students in the Thai language course for communication, Academic Year 2020, who are students enrolled in the Thai language for communication course Use analytical frameworks, i.e. writing mistakes because they don't know the meaning of words. Wrote it because it used the wrong analogy. Wrong spelling due to mispronunciation Wrote because they did not know the main language and wrote wrong because of the wrong experience. The results showed that Characteristics of students' errors in writing Thai language Found that there were errors in writing Thai language as follows. Wrong writing because the meaning of the word is unknown. Is to use words that have similar meanings homonym The use of words with unrelated meanings Wrong writing because using the wrong analogy is the wrong word comparison. Wrong sentence comparison Wrong writing because of mispronunciation is the pronunciation according to the influence of the letter R that is in close syllables. Pronunciation of diphthongs compound pronunciation words Wrong writing because you don't know the main language is writing wrong orthography. Misplaced tonal images Incorrect tonal conjugation The use of repetitions and superscripts I don't understand vowels inserting a parole sign and write it wrong because of the wrong experience The results of this research can be used to plan teaching and learning management. In order to solve the students' errors in writing Thai language, they will have the knowledge, understanding and skills to apply the knowledge correctly.

Keywords: Misstake in Thai writing / Thai language course for communication

ความสำคัญของปัญหาวิจัย

มหาวิทยาลัยนครพนม หมวตวิชาการศึกษาทั่วไป มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติ มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เชิงวิชาการ และใช้ในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีความรู้และทักษะในด้านการทำงาน ทักษะการปรับตัว ทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต และทักษะการสื่อสาร ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ดิจิทัล ทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์หรือคณิตศาสตร์ วิเคราะห์ เชิงตัวเลข สามารถคิดสร้างสรรค์ การสร้างนวัตกรรมบน เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ การเป็นผู้ประกอบการ และ แก้ปัญหาได้อย่างเป็นระบบและมีคุณธรรม จริยธรรม มี วินัย ซื่อสัตย์ รับผิดชอบ มีภาวะผู้นำ และมีความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคมต่างวัฒนธรรมอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำ โขงตอนล่างและพลเมืองโลก (หมวตวิชาศึกษาทั่วไป ปรับปรุง 2562) ซึ่งเป็นหมวตวิชาสำหรับนักศึกษาทุก

หลักสูตรที่เข้าศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2562 เป็นต้นมา โดยมีการปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้มีความเหมาะสม ทันสมัย

วิชาศึกษาทั่วไป (General Education) เป็นกลุ่ม วิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในหลักสูตรและการสอนใน ระดับอุดมศึกษาการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาควบคู่กับ กลุ่มวิชาเฉพาะด้าน (Education) เพื่อพัฒนาบัณฑิตให้มีความสมบูรณ์อย่างแท้จริง กลุ่มวิชาภาษาไทยเป็นกลุ่ม วิชาบังคับ มุ่งให้ความรู้ด้านการใช้ภาษาไทยเพื่อการ สื่อสาร ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการ คิดวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณให้สามารถสื่อสารได้อย่าง มีประสิทธิภาพและสามารถนำความรู้ไปใช้ในการนำเสนอ ผลงานรูปแบบต่างๆ ดังที่ ประภัสสร เสวิกุล (2552 : 136) กล่าวว่า ลักษณะการเขียนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ซึ่งต้องใช้ทักษะในการใช้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสาร สอดคล้องกับความคิดเห็นของ อัครา บุญทิพย์ (2535 : 5) กล่าวว่า “ผู้เขียนต้องมีความประณีตที่จะเขียนคำให้

ถูกต้องตามเจตนาที่ต้องการสื่อสาร หากเขียนคำโดยขาดการฝึกซ้อม ไม่ถูกต้องก็จะทำให้การสื่อความหมายผิดพลาด และนับเป็นความล้มเหลวของการเขียนตั้งแต่ต้น” ดังนั้นการใช้ถ้อยคำในการเขียน ถือเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ หากมีทักษะการเขียนที่บกพร่อง ไม่สามารถเขียน เพื่อสื่อความคิดของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ อาจจะทำให้เกิดปัญหาในด้านการสื่อสารด้วยภาษาเขียน

จากการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่มีปัญหาในการใช้ภาษาไทย โดยเฉพาะทักษะการเขียน ซึ่งจากการสังเกตนักศึกษามีข้อผิดพลาดในการเขียนคำในภาษาไทย โดยผู้วิจัยทำแบบทดสอบให้นักศึกษาเขียนคำตามคำบอก เช่น คำว่า ซอส์ คุกกี้ กล้วย กล้วยไม้ กล้วยหอม กล้วยน้ำว้า ฯลฯ จำนวน 100 คำ โดยนักศึกษาต้องผ่านเกณฑ์คะแนน ตั้งแต่ 80 คำขึ้นไป หลังทำการทดสอบพบว่า มีนักศึกษาผ่านเกณฑ์ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 60 และนักศึกษาไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 40 จากผลการทดสอบครั้งนี้ ทำให้ทราบว่าข้อผิดพลาดในการเขียนคำผิดของนักศึกษา มาจากการจดจำคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่มีบางคำมักเขียนผิด เมื่อนำมาใช้เขียนจึงทำให้ได้รับประสบการณ์ผิดด้วย เช่น คำว่า ผัดไทย มักเขียนผิดเป็น ผัดไท การเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนคำผิดนี้ จึงส่งผลให้นักศึกษาส่วนใหญ่มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟังที่ไม่ตอบสนองตามจุดมุ่งหมายของผู้พูดได้ หรือการอ่านที่ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ตามจุดมุ่งหมายของการอ่าน หรือทักษะการพูดที่ไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ทักษะการเขียนที่จำเป็นจะต้องประมวลความรู้พื้นฐานจากทักษะทั้งสามเข้ามาผสมผสานกันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการสื่อสารสูงสุดในชีวิตประจำวันและในการเรียนการสอนทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคขึ้น เพราะนักศึกษาไม่สามารถใช้ทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพได้

ผู้วิจัยมองเห็นว่า ปัญหาด้านการเขียนเป็นเรื่องสำคัญ ที่จะส่งผลกระทบต่อทั้งในด้านการเรียนการสอน

และการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหมวดวิชาศึกษาทั่วไป จึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะการเขียนภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี รายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยนครพนม

สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนครพนม ปีการศึกษา 2563 มีลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

1. ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยนครพนม ปีการศึกษา 2563 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (30001301) ในภาคการศึกษาที่ 2/2563 จำนวน 80 คน

2. ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดและวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคการศึกษา ที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยนครพนม จำนวน 307 คน ซึ่งได้มาจากหมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยนครพนม

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยนครพนม จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลาก (Simple Random Sampling)

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบการเขียน ผู้วิจัยได้ศึกษาจากคำอธิบายรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ที่กำหนดไว้ในกลุ่มวิชาการศึกษาทั่วไป ว่า เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนเพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ แล้วสร้างแบบทดสอบขึ้นโดยศึกษาและรวบรวมเอกสารข้อมูลกับการเขียนภาษาไทย จากหนังสือ ตำรา บทความวิชาการ และงานวิจัยสร้างแบบทดสอบเพื่อการวิจัย เมื่อสร้างแบบทดสอบเสร็จผู้วิจัยนำไปทดลองกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยรวบรวมบทความวิชาการและแบบทดสอบการเขียน รายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร จำนวน 80 ฉบับ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โดยกำหนดช่วงเวลาเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2564

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำบทความวิชาการแบบทดสอบการเขียน มาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยตามขอบเขตที่กำหนดไว้ และจัดจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดที่ตรวจพบ จากนั้นนำข้อผิดพลาดที่ได้มาวิเคราะห์หาสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ผลการศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กรอบการวิเคราะห์ 5 ข้อ ได้แก่ 1.เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ 2.

เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด 3.เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด 4.เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา 5.เขียนผิดเพราะได้รับประสบการณ์ผิด พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร พบว่ามีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ดังนี้

1. เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ

ข้อผิดพลาดในการเขียนเกี่ยวกับการไม่ทราบความหมายของคำ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน คือ การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน การใช้คำพ้องเสียง การใช้คำที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน

1. การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

เกิดจากการใช้คำที่มีความหมายคล้ายกับคำที่ควรใช้มีความหมายคล้ายกัน 2 คำ ในประโยค ตัวอย่างเช่น คำว่า “หย่อนอารมณ์” แทน “ผ่อนคลาย”

เมื่อเห็น้อยจากการเรียนมาทั้งนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่มักจะเลือกฟังเพลง เพื่อผ่อนคลาย(หย่อนอารมณ์)

คำว่า “หย่อนอารมณ์” หมายถึง พักผ่อนให้เพลิดเพลิน ส่วนคำว่า “ผ่อน” หมายถึง หย่อน, ลดหย่อน, คลาย, ถอย แม้ว่าคำกริยาสองคำมีความหมายคล้ายคลึงกัน แต่ในประโยคนี้ จะใช้แทนที่กันไม่ได้ กริยาคำว่า “หย่อนอารมณ์” ควรใช้กับประธานที่หมายถึงสิ่งมีชีวิต ส่วนกริยา คำว่า “ผ่อนคลาย” ควรใช้กับประธานที่หมายถึงสิ่งที่ไม่มีชีวิต

คำว่า “กริยา” กับคำว่า “กริยา”

การพิจารณาเลือกหญิงสาวที่มีคุณสมบัติเหมาะสมควรเป็นสตรีที่มีกริยา(กริยา) มารยาท ดมงามทั้งกายและใจ

คำว่า “กริยา” กับคำว่า “กริยา” มีความหมายเหมือนกัน แต่แตกต่างกันตรงที่ใช้และการออกเสียงคำว่า “กริยา” ใช้เป็นนวิภาค หมายถึง คำที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนาม ออกเสียงว่า กริ-ยา ไม่ใช่ กิ-ริ-ยา เพราะเป็นคำที่มาจากภาษาสันสกฤต ส่วนคำว่า “กริยา” เป็นคำบาลี หมายถึง การกระทำ อาการที่แสดงออกมาด้วยกาย มารยาท

2. การใช้คำพ้องเสียง

เกิดจากการอ่านคำเหมือนกัน แต่การเขียนและความหมายต่างกัน คำพ้องเสียงบางคำเป็นคำไทยแท้ และบางคำมาจากภาษาอื่น

เช่น ภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต เป็นต้น ซึ่งในภาษาไทยมีคำพ้องเสียงมาก จึงน่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนเรื่องตัวสะกดการันต์ เพราะไม่รู้ความหมายของคำพ้องเสียงนั้น หมายถึงอะไรและแตกต่างกันอย่างไร คำพ้องเสียงที่ใช้พยัญชนะต่างกัน คำพ้องเสียงที่ใช้สระต่างกัน คำพ้องเสียงที่ใช้ตัวการันต์ต่างกัน ตัวอย่างเช่น

คำว่า “เกษียณ” กับคำว่า “เกษียน”

จากการสอบถามข้อมูลพบว่าอัตราการเกษียณ (เกษียณ) อายุราชการของข้าราชการ

คำว่า “เกษียณ” หมายถึง สิ้นไป ส่วน กับคำว่า “เกษียน” ข้อความที่เขียนแทรกไว้ เช่น ในใบลาน โดยคำหนึ่งจะใช้คำว่า เกษียนอายุ ส่วนอีกคำ ใช้คำว่า เกษียนหนังสือ มีความแตกต่างทั้งตัวสะกดกับโอกาสการใช้ หากรู้ความหมายสามารถใช้ได้ถูกต้อง

คำว่า “จิตใจ” กับคำว่า “ใจ” มักเขียนผิด เป็น ใจ สังคมปัจจุบันนี้ช่างกันอย่างเลือดเย็นจิตใจ(จิตใจ) โหดร้าย

คำว่า “จิตใจ” กับคำว่า “ใจ” มักเขียนผิด เป็น ใจ, จัย คำว่า “ใจ” เป็นคำนาม หมายถึง สิ่งที่ทำหน้าที่ รู้คิด และนึก ส่วนคำว่า “ใจ” เป็นคำนาม หมายถึง ส่วนของเข็ดด้ายหรือไหมที่ผูกคั่นไว้เป็นตอนๆ เพื่อไม่ให้ยุ่ง และสำหรับบอกจำนวนนับ คำว่า “จัย” เป็นคำที่เขียนผิดและไม่มีความหมาย แต่ส่วนใหญ่มักจะนิยมเขียน

คำว่า “รักษาการ” กับคำว่า “รักษาการณ์”

การเปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศไทย หากมีการยุบสภา มีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลชุด รักษาการณ์(รักษาการ)

คำว่า “การ” และ “การณ” สองคำนี้ มีความหมายต่างกัน คำว่า “รักษาการ” หมายถึง ปฏิบัติหน้าที่แทน

ชั่วคราว ส่วนคำว่า “รักษาการณ์” หมายถึง ฝ้าดูแลเหตุการณ์ การไม่เข้าใจความหมาย มักสับสน ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ซึ่งคำทั้งสองนี้ มีความหมายต่างกัน

3. การใช้คำที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน หมายถึง การใช้คำที่มีความหมายต่างกับคำที่ควรใช้ และ

คำเหล่านั้นก็ไม่มี ความหมายเกี่ยวข้องกันเลย เมื่อนำไปใช้ จึงมักเข้าใจว่าเป็นคำที่มีความหมายถูกต้อง

คำว่า “เกล็ดปลา” กับคำว่า “เกร็ดปลา”

การนำเกร็ด (เกล็ด) ปลามาฟอกขาว ตากให้แห้ง

คำว่า “เกล็ดปลา” กับคำว่า “เกร็ดปลา” สองคำนี้ ต่างกันที่ “เกร็ด” กับ “เกล็ด” มีความหมายไม่เหมือนกัน

คำว่า “เกร็ด 1” เป็นคำนาม หมายถึง ลำน้ำเล็กที่เป็นทางลัดเชื่อมลำน้ำใหญ่สายเดียวกันทั้งสองข้าง ใช้เป็นเตล็ด ก็มี และ “เกร็ด 2” เป็นคำนาม หมายถึง ส่วนย่อย, ส่วนเบ็ดเตล็ด และคำว่า “เกล็ด” หมายถึง ส่วนที่เป็นแผ่นๆ ซ้อนเหลื่อมกัน ห่อหุ้มตัวปลาและสัตว์เลื้อยคลานบางชนิด, สิ่งที่แข็งตัวเป็นแผ่นบางๆ คล้ายเกล็ดปลา

คำว่า บวช ผนวช อุปสมบท และบรรพชา มีความหมายคล้ายกัน

บวช ไทยอาจยืมมาจากเขมร บวส (บวสะ) ซึ่งแปลว่า บวช ไทย ใช้ หมายถึง ถือเพศเป็นภิกษุ สามเณร หรือนักพรตอื่นๆ ไม่ว่าจะต้องการถือเพศเป็นภิกษุ สามเณร ฤๅชี โยคี หรือชี ใช้คำว่า บวช ได้ทั้งนั้น

ผนวช เป็นราชาศัพท์ของบวช ผู้ที่เป็นเจ้า ถ้าต้องการถือเพศเป็นภิกษุ สามเณร ฤๅชี โยคี หรือชี ใช้คำว่าผนวช ได้ทั้งสิ้น คำว่าผนวช ไทยอาจยืมมาจากเขมร ผ.นวช (พนวสะ) ซึ่งเป็นราชาศัพท์ของบวส (บวสะ) ในภาษาเขมร

อุปสมบท หมายถึง บวชเป็นภิกษุ ไทยยืมคำบาลี อุปสมุพทา มาใช้คำว่า อุปสมบท

ส่วน บรรพชา เดิม หมายถึง บวชเป็นภิกษุ เช่น เจ้าชายสิทธัตถะเสด็จออกบรรพชา แต่ปัจจุบัน หมายถึง บวชเป็นสามเณร ไทยยืมคำนี้มาจากภาษาบาลี จะเห็นได้ว่า ใน 4 คำนี้ มีความหมายกว้างที่สุด ใช้ได้ทั้งแก่ภิกษุ สามเณรและนักพรต อื่นๆ ผนวช ใช้เฉพาะเมื่อมีผู้บวชเป็นเจ้านาย อุปสมบทใช้เฉพาะการบวชเป็นภิกษุ ส่วนบรรพชา ใช้เฉพาะการบวชเป็นสามเณร

ดังนั้น ข้อผิดพลาดในการเขียนเพราะไม่ทราบความหมายของคำ ทำให้การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์หรือผิดความหมายเกิดข้อผิดพลาดในการเขียน เนื่องจากคำในภาษาไทยมีรูปที่ต่างกันจำนวนมาก แต่มีความหมายคล้ายกัน หรือเหมือนกันและมีคำจำนวนมากที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายและการเขียนต่างกัน เรียกว่า “ คำพ้องเสียง ” นอกจากนี้ คำที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน แต่นำมาใช้แทนกัน โดยที่ไม่รู้และไม่เข้าใจความหมายของคำต่างๆ ที่ถูกต้อง โดยเข้าใจเองอย่างผิดๆ และเมื่อนำมาใช้ จึงตัดสินใจไม่ได้ว่าควรจะเลือกใช้คำใด มักทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนผิด เพราะผู้เขียนเกิดความไม่แน่ใจว่าจะใช้คำใดจึงถูกต้อง

2. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด คือ การเทียบกับคำหรือส่วนของคำที่ออกเสียงเหมือนกัน เทียบกับคำหรือส่วนของคำที่ออกเสียงคล้ายกัน เทียบกับคำหรือส่วนของคำที่ใช้ด้วยกันบ่อยๆ

1. การเทียบคำผิด คำที่นำมาใช้เทียบกับคำหรือส่วนของคำที่ออกเสียงเหมือนกัน คำที่ออกเสียงคล้ายกัน บางครั้งอาจมีความหมายใกล้เคียงกันหรือเกี่ยวข้องกัน หรือคำนั้นเป็นคำเดียวกัน แต่ใช้ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน และบางคำที่นำมาเทียบนั้น ความหมายอาจไม่เกี่ยวข้องหรือใกล้เคียงกันเลย แต่เป็นคำที่เคยเห็นหรือใช้บ่อยๆ

คำว่า “บิณฑบาต” กับคำว่า “บิณฑบาตร”

ภิกษุใช้รับอาหารบิณฑบาตร(บิณฑบาต)

บิณฑบาต มักเขียนเป็น บิณฑบาตร อาจเทียบกับคำว่า “ บาตร ” ที่หมายถึง ภาชนะแห่งนักบวช สำหรับอาหาร ส่วน “ บิณฑบาต ” หมายถึง รับของใส่บาตร การใช้อาจสับสน เนื่องจากสองคำนี้ ใช้เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์เหมือนกัน

ตัวอย่างคำที่เขียนผิดเพราะเทียบกับคำที่เคยเห็นบ่อย

อนุญาต เขียนเป็น อนุญาต

เทียบคำว่า ญาติ

รถยนต์ เขียนเป็น รถยนต์

เทียบคำว่า ภาพยนตร์

ตระเวน เขียนเป็น ตระเวณ

เทียบคำว่า บริเวณ

ธัญพืช เขียนเป็น ธัญญพืช

เทียบคำว่า ธัญญหาร

บุคลิก เขียนเป็น บุคลิก

เทียบคำว่า บุคคล

เบญจเพส เขียนเป็น เบญจเพส

เทียบคำว่า เพศ

พิศดาร เขียนเป็น พิศดาร

เทียบคำว่า พิศวง,พิศวาส

สังเกต เขียนเป็น สังเกต

เทียบคำว่า เหตุ

กลั่นอาย เขียนเป็น กลั่นไอ

เทียบคำว่า ไอน้ำ

ไต่ถาม เขียนเป็น ไตร่ถาม

เทียบคำว่า ไตร่ตรอง

สบาย เขียนเป็น สะบาย

เทียบคำว่า สะดวก เพราะ

เวลาเขียนมักใช้ว่าสะดวกสบาย

โคก เขียนเป็น โครก

เทียบคำว่า เคร้า เพราะเวลา

เขียน มักใช้ว่า เคร้าโคก

2. การเทียบประโยคผิด การเขียนประโยค โดยมีคำหรือข้อความอย่างใดอย่างหนึ่งเกินเข้ามาในประโยค ซึ่งอาจสามารถเทียบกับประโยคที่สามารถใช้คำหรือข้อความได้ แต่ประโยคที่นำมาเทียบ หรือเขียน อาจมีลักษณะไม่เหมือนกัน การเทียบประโยคผิด แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

2.1 เทียบกับประโยคที่อาจใช้ “ มีการ ” ได้

นอกจากนั้น ยังมีการเรียน วิชาภาษาไทยถิ่นเพิ่มเติมอีกด้วย ประโยคนี้ ไม่จำเป็นต้องใช้ “ มีการ ” แกะไขเป็น

นอกจากนั้น ยังมี เรียน วิชาภาษาไทยถิ่นเพิ่มเติมอีกด้วย

2.2 เทียบกับประโยคที่อาจใช้ “ มีความ ”

เขามีความรู้สึกตื่นเต้น ที่ได้เดินทางไปเที่ยวทะเล ประโยคนี้ ไม่จำเป็นต้องใช้ “ มีความ ” แกะไขเป็น เขารู้สึกตื่นเต้น ที่ได้เดินทางไปเที่ยวทะเล

2.3 เทียบกับประโยคที่อาจใช้ “ ได้รับการ ” พวกเราได้รับการอนุญาตให้เข้าเยี่ยมคนป่วย ก่อนเวลา 22.11 น. ประโยคนี้ ไม่จำเป็นต้อง ใช้ “ ได้รับการ ” แก่ไขเป็น พวกเราได้รับอนุญาตให้เข้าเยี่ยมคนป่วย ก่อนเวลา 22.11 น. คำว่า “ ได้รับการ ” เป็นประโยคกรรม คือ เอกกรรม ขึ้นมาเป็นประธาน อาจมีประธานอยู่ด้วยหรือไม่ ก็ได้

2.4 เทียบกับประโยคที่ใช้บุพบท “ ใน ” นำหน้าได้ ในการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอน เป็นหน้าที่ของพ่อแม่ สังเกตว่า ประธานของประโยค ไม่ต้องมีคำบุพบท นำหน้า มักใช้ผิดโดยเลียนแบบประโยคขึ้นต้น เช่น ในบ้านฝนไม่สาด “ ในบ้าน ” เป็นบุพบทวลี ทำหน้าที่เป็น บทขยายกริยา ส่วนประธานของประโยคนี้ คือ “ ฝน ”

ดังนั้น การเทียบคำหรือส่วนหนึ่งของคำอื่นๆ ที่ออกเสียงเหมือนกัน หรือคล้ายกัน แต่ความหมายต่างกัน เมื่อใช้การเทียบคำผิดโดยการใช้คำที่อยู่ใกล้เคียงกันหรือใช้บ่อยๆ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้

3. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด การออกเสียงผิด เกิดจากข้อผิดพลาดในการฟัง ผู้เขียนมักเขียนตามเสียงที่ออกนั้น คำที่ออกเสียงตามอิทธิพลของตัว ร ที่อยู่ ในพยางค์ใกล้เคียงกัน การออกเสียงคำควบกล้ำ คำที่ควบกล้ำ ร ล มักไม่ออกเสียง ร ล หรือออกเสียง ร เป็น ล และ ล เป็น ร การออกเสียง อะ ไม่เต็มมาตรา จึงทำให้การเขียนผิดพลาด ตัวอย่างเช่น

คำอ่าน /สาด/

คำ	ความหมาย
ศาสตร์	วิชาความรู้
ศาสน์	คำสั่ง คำสั่งสอน
สาด	สำราญ ยินดี
สาด	เสื่อ ซัด วกน้ำไปโดยแรง
สารท	เทศกาลทำบุญสิ้นเดือนสิบ

3.1 การออกเสียง พยางค์ที่อยู่ใกล้กันมีผลต่อการอ่าน เพราะในขณะที่เราออกเสียงอีกพยางค์หนึ่ง และ จะออกเสียงอีกพยางค์หนึ่ง อวัยวะในการออกเสียง โดยเฉพาะลิ้น อาจเปลี่ยนไม่ทัน อาจออกเสียงตำแหน่งที่ออกเสียงพยางค์หน้า ทำให้เสียงบางส่วนในพยางค์นั้นๆ

ไปปรากฏในพยางค์ใกล้เคียง ได้ ตัวอย่างเช่น พิธีรีตอง เขียน เป็น พิธีรีตอง ออกเสียงเป็น ตรง เพราะอิทธิพลของ ร

3.2 การออกเสียงคำสมาส คำที่ควบกล้ำ ร ล มักไม่ออกเสียง ร ล หรือออกเสียง ร เป็น ล และ ล เป็น ร จึงทำให้เขียนผิด ตัวอย่างเช่น สถานการณ์ ออกเสียง ว่า สะ-ถา-นะ-กาน เขียนเป็น สถานะการณ์

3.3 การออกเสียง อะ ไม่เต็มมาตรา คำที่ประวิสรรชนีย์ แต่ออกเสียง อะ ไม่เต็มมาตรา คือ ออกเสียงไม่เต็มที เนื่องจากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ทำให้เขียนโดยไม่ประวิสรรชนีย์ ตัวอย่างเช่น ฉะนั้น เขียนผิดเป็น ฉะนั้น ลงเสียงหนักที่พยางค์ท้าย

ดังนั้น การออกเสียงผิด เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน ผู้เขียนมักเขียนตามเสียงที่ออกเสียง บางคำที่ออกเสียงมีกฎเกณฑ์ที่ต้อง และมีความหมายไม่เหมือนกัน แต่มักออกเสียงอีกแบบหนึ่ง ซึ่งการจดจำคำที่มีเสียงเหมือนกัน แต่ต่างกันที่ตัวสะกดและมีความหมายต่างกัน จึงทำให้เขียนผิดเพราะออกเสียงผิดตามความเคยชิน

4. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา การไม่รู้หลักภาษา มักจะทำให้เกิดความสับสน ดังนี้

4.1 การเขียนตัวสะกดการันต์ผิด ตัวการันต์ คือ พยัญชนะตัวท้ายคำที่มีทศมาตกำกับและไม่ออกเสียง ในคำหนึ่งๆ ตัวการันต์จะมี 1 ตัว 2 ตัว หรือ 3 ตัว ได้ ตัวอย่างเช่น

ลูกบาศก์	เขียนผิดเป็น	ลูกบาศก
อานิสส์	เขียนผิดเป็น	อานิสก
เลิร์ฟ	เขียนผิดเป็น	เลร์ฟ
พันธุ์	เขียนผิดเป็น	พันธ์
วัฒน	เขียนผิดเป็น	วัฒนจ์

4.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ ตัวอย่างเช่น

ด้วย	เขียนผิดเป็น	ด้วย
สว่าง	เขียนผิดเป็น	สว่าง
ใกล้	เขียนผิดเป็น	ใกล้

4.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

คะ	คะ	เขียนผิดเป็น	ค๊ะ
ละ	ละ	เขียนผิดเป็น	ล๊ะ
นะคะ	นะคะ	เขียนผิดเป็น	นะค๊ะ, นะค๊ะ

4.4 การใช้อักษรซ้ำและอักษรซ้อน ตัวอักษรที่มีอักษรซ้ำ ในกรณีที่ว่าหลังไม่มีสระกำกับให้ตัดตัวหนึ่งออกก็ต่อเมื่อตัวหลังมีสระกำกับหรือสะกด จึงซ้อนอีกตัวหนึ่ง แต่ยกเว้นตัวสะกดที่มีอักษรซ้อนเฉพาะในวรรค ฎ ในกรณีที่มีสระ ิ กำกับอยู่หลัง เช่น วุฒิ ให้ตัดตัวหน้าออก ใช้แต่เลขท้ายตัวเดียว เป็น วุฒิ จากข้อยกเว้นนี้ เมื่อนำไปใช้เกิดความสับสนจึงเขียนผิด เช่น

ญาติ	เขียนผิดเป็น	ญาติ
สัมมนา	เขียนผิดเป็น	สัมมนา
กิตติศัพท์	เขียนผิดเป็น	กิตติศัพท์

4.5 ไม่เข้าใจในเรื่องสระ แบ่งออกเป็น 5 ชนิด

4.5.1 การเพิ่มสระ ตัวอย่างเช่น
กาลเทศะ เขียนผิดเป็น กาลลเทศะ

4.5.2 การขาดสระ ตัวอย่างเช่น
ทัศน เขียนผิดเป็น ทัศน

4.5.3 การเขียนสระผิด ตัวอย่างเช่น
ชั่ง เขียนผิดเป็น ช่าง

4.6 การใส่เครื่องหมายทัณฑฆาต ตัวอย่างเช่น
ทรัพย์สินธิ เขียนผิดเป็น ทรัพย์สินธิ

4.7 ไม่เข้าใจหลักการเขียนและใช้ ใ-,ไ-
ตัวอย่างเช่น สะใภ้ เขียนผิดเป็น สะไภ้

4.8 ไม่เข้าใจหลักการประวิสรรชนีย์
ตัวอย่างเช่น พลศึกษา เขียนผิดเป็น พละศึกษา

ดังนั้น การไม่รู้หลักภาษา ทำให้เกิดความสับสน อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน ทั้งนี้เพราะหลักภาษามีข้อยกเว้น ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ใช้ไม่คำนึงถึงหลักภาษาที่ถูกต้อง ใช้ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจเกิดจากการจำมาผิดๆ ทำให้เมื่อนำไปใช้เกิดความสับสน

5. เขียนผิดเพราะการได้รับประสบการณ์ผิด
เกิดจากการประสบการณ์ผิด ทำให้ผู้เขียนจดจำและนำมาใช้โดยไม่ไตร่ตรอง เกิดความสับสนและจดจำแบบผิดๆ ตัวอย่างเช่น

กะเทย	เขียนผิดเป็น	กระเทย
โควตา	เขียนผิดเป็น	โควต้า
ต่างๆ นานา	เขียนผิดเป็น	ต่างๆ นาๆ
ผาสุก	เขียนผิดเป็น	ผาสุข
พะแนง	เขียนผิดเป็น	พแนง

หย่าร้าง	เขียนผิดเป็น	อย่าร้าง
ผัดไทย	เขียนผิดเป็น	ผัดไท
ไบกะเพรา	เขียนผิดเป็น	ไบกระเพรา
คลินิก	เขียนผิดเป็น	คลินิก/คลินิค
อุบาทว์	เขียนผิดเป็น	อุบาท

ดังนั้น การพัฒนาเทคโนโลยีในสภาพสังคมในปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่สามารถเห็นการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ในสังคม ต้องมีการปรับเปลี่ยนตามให้ทันต่อเหตุการณ์ การเห็นคำที่เขียน จากสื่อสิ่งพิมพ์ ป้ายโฆษณา อินเทอร์เน็ต รายการทีวี เป็นต้น ถ้าเห็นบ่อยๆ นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน อาจทำให้เขียนผิดตามไปด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยนครพนม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี รายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยนครพนม ผู้วิจัยรวบรวมบทความวิชาการและแบบทดสอบการเขียนภาษาไทยมาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียน 5 ข้อ ได้แก่ เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษาและเขียนผิดเพราะได้รับประสบการณ์ผิด สรุปได้ดังนี้

1.จากผลการศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ พบว่า นักศึกษาใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน การใช้คำพ้องเสียง และการใช้คำที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน การใช้คำผิดหน้าที่ การใช้คำกลุ่มคำและกลุ่มคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำไม่เหมาะสมกับภาษาเขียน ใช้ภาษาสื่อความหมายผิด ใช้ภาษาพูดปนภาษาเขียน และการใช้คำมักสะกดคำผิด สอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง “การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปี

การศึกษา 2552” โดยฐานะมนต์ กลิ่นจันทร์แดง. (2555). ประเภทข้อผิดพลาดที่ตรงกัน คือการใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดหน้าที่ การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้กลุ่มคำผิดตำแหน่ง การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

2. จากผลการศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด พบว่า นักศึกษาเขียนผิดเพราะเทียบกับคำหรือส่วนของคำที่ออกเสียงเหมือนกัน คำที่ออกเสียงคล้ายกัน คำหรือส่วนของคำที่ใช้ด้วยกันบ่อยๆ สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา” โดยณิศา จิตนุกูล (2551) ประเภทข้อผิดพลาดที่ตรงกัน คือ การใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำผิดหน้าที่

3. จากผลการศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนผิดเพราะออกเสียงผิด พบว่า นักศึกษาเขียนผิดเพราะการออกเสียงคำควบกล้ำ การออกเสียงคำประวิสรรชนีย์ เมื่อออกเสียงผิดทำให้เขียนผิด สอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง “ปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” โดยทัศนดา เกตุถนอม(2541) ประเภทข้อผิดพลาดที่ตรงกัน คือ การใช้คำไม่ตรงความหมาย การสะกดการันต์ การใช้คำผิดความหมาย

4. จากผลการศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา พบว่า นักศึกษาเขียนผิดเพราะหลักภาษาไทยการเขียนตัวสะกดการันต์ผิด การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง การใช้อักษรซ้ำและอักษรซ้อน ไม่เข้าใจในเรื่องสระ การใส่เครื่องหมายทัณฑฆาต ไม่เข้าใจหลักการเขียน การใช้ -,-, - ใ ไม่เข้าใจหลักการประวิสรรชนีย์ สอดคล้องกับงานวิจัย “การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์” โดยชนิกา คำพุด และนภาพร คำเมือง (2551) ประเภทข้อผิดพลาดที่ตรงกัน คือ การสะกดการันต์ การใช้คำผิด การใช้คำซ้ำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเว้นวรรค

5. จากผลการศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนผิดเพราะได้รับประสบการณ์ผิด พบว่า ข้อผิดพลาด

ในการใช้รูปแบบของการเขียน ซึ่งนักศึกษามากกว่าครึ่งพบว่ามีลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนมาจากการได้รับประสบการณ์ผิด โดยการจดจำจากสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น ป้ายโฆษณา ประชาสัมพันธ์ต่างๆ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนมากขึ้น สอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา” ของพะยอม ธนมี (2539) พบว่า ประเภทของข้อผิดพลาดที่พบตรงกัน คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ได้แก่ การสะกดการันต์หรือสะกดผิด การเทียบคำผิด ข้อผิดพลาดในการใช้ถ้อยคำและสำนวนข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างของประโยค ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมากที่สุด คือ การเขียนผิด ไม่ทราบความหมายของคำเขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา เขียนผิดเพราะได้รับประสบการณ์ผิด ตามลำดับ ซึ่งปัญหาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา พบสาเหตุหลายประการ เช่น นักศึกษาขาดประสบการณ์ในการเขียน การใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาแชทในสังคมออนไลน์จนเกิดความเคยชิน ผู้วิจัยพบปัญหาในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นผลจากการศึกษาในครั้งนี้ จึงเป็นข้อค้นพบในการใช้เป็นข้อมูลในการสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทย โดยมุ่งเน้นทักษะการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการคิดวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณ ให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการนำเสนอผลงานรูปแบบต่าง ๆ ได้

เอกสารอ้างอิง

- ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนิกา คำพุ่ม และนวพร คำเมือง. (2551). รายงานการวิจัยเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ทัศพร เกตุดอนอม. (2541). ปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2541.
- ฐานะมนต์ กลิ่นจันทร์แดง. (2555). การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐะปะนีย์ นาคกร ทระทรพรพ “เป้าประสงค์และแนวปฏิบัติในการสอนภาษาไทยใน ระดับประถมและมัธยมศึกษา” เอกสารประกอบการเรียนวิชาวิเคราะห์แบบเรียน แผนกมัธยมศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- दनัย เมธิตานนท์. (2543). คำไทยที่มักเขียนผิดและใช้กันผิด เล่ม 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไททรรศน์.
- दनัย เมธิตานนท์. (2545). คำไทยที่มักเขียนผิดและใช้กันผิด เล่ม 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไททรรศน์.
- บุพผา บุญทิพย์ (2547). การเขียน.(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประภัสสร เสวิกุล. (2552). “การเขียนเพื่อการสื่อสาร”ในเอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ : ประชาชน.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2532). การใช้ภาษาไทยในวงราชการ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โอเอส พรินต์ติ้งเฮาส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2552). อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร. พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ฟิลิปปส์เซ็นเตอร์.
- วัฒน์ชัย หมั่นยิ่ง. (2542). เอกสารประกอบการสอน เรื่อง การเขียน. สาขาวิชาภาษาไทยภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม.
- วิลาวรรณ จุติประภาค. (2542). ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองสงขลา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2542. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- พยอม ธนมี. (2541). การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา 2539. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- มหาวิทยาลัยนครพนม. (2562). หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง 2562. นครพนม : มหาวิทยาลัยนครพนม.
- ภณิดา จิตนุกูล. (2551). ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สนม ครุฑเมือง. (2528). การสอนทักษะการใช้ภาษาไทย การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. พิษณุโลก : ส่องแควการพิมพ์.
- สมพร มั่นตะสุตร แพ่งพิพัฒน์. (2540). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สุภา พักช่อง. (2551). หลักการอ่านและเขียนคำไทย. พิษณุโลก : โปกัส พรินต์ติ้ง จำกัด.
- สุปราณี ดาราฉาย และคณะ (2539) ภาษาไทย 3 (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัครา บุญทิพย์ (2535). การเขียน. กรุงเทพฯ : ศูนย์เอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.

การดำรงอยู่ของภาษาอีสานในประเพณีท้องถิ่นอีสาน Existence Language and Isan in tradition culture

วิภาชน์ เทศน์ธรรม¹ และ สมพงษ์ เทศน์ธรรม²
Wipat Thattham¹ and Somphong Thattham²

บทคัดย่อ

ภาษา กับ ประเพณี ในฐานะเป็นผลิตผลทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในลักษณะที่ว่า วัฒนธรรมเป็นองค์ความรู้ ประเพณีเป็นผลปฏิบัติ และภาษาเป็นสื่อ ประเพณีในท้องถิ่นอีสาน มีความสัมพันธ์กันที่สื่อแสดงผ่านประสบการณ์ด้านต่างๆ ทั้งดนตรี วรรณกรรม ฯลฯ ทั้งหมดถูกถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของการใช้ภาษาเพื่ออ้างไว้ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ แต่ทั้งนี้ภาษา กับ ประเพณีก็ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งในทิศทางข้างหน้าเมื่อกระแสท้องถิ่นนิยมทวีคูณมากขึ้น การดำรงอยู่ของภาษา กับ ประเพณีจะสะท้อนความสำคัญออกมาจากความรู้สึกหวงแหนและนำไปสู่การฟื้นฟู รักษา สืบสานตามสมควรตามยุคสมัย

ABSTRACT

Language and tradition, as well as cultural products, are closely related in that way. "Culture is a body of knowledge, traditions are an effect, and language is a medium." Northeastern local traditions are related to each other in which the media is expressed through various experiences, including music, literature, etc., all of which are transmitted in the form of using language to maintain activities. However, language and traditions are subject to the influence of information technology, which, in the future, as local trends multiply, the existence of language and traditions will reflect its significance through a sense of jealousy and lead to the revival of localization. Maintain and carry on as appropriate for the next era

¹อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร

²อาจารย์บรรยายพิเศษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร

บทนำ

ความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีอยู่ในทุกชนชาติ ภาษาและประเพณีเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งที่สามารถสื่อถึงความเจริญของชนชาตินั้นๆ ได้ ด้วยการสื่อสารทางภาษา โดยผ่านจารีตประเพณี ภาษากับประเพณีจึงมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารเรื่องราวต่าง ๆ ส่วนประเพณีวิถีปฏิบัติของคนในสังคมผ่านเรื่องเล่าที่สืบทอดกันมาด้วยภาษา คนอีสานภาษาเป็นของตนเองและประเพณีที่หลากหลาย คนอีสานมีความเชื่อค่านิยมร่วมกันตามสถานการณ์ เหตุการณ์ และวาทกรรม ซึ่งในการอนุรักษ์เพื่อการดำรงอยู่นั้น มีอยู่หลายวิธี ด้วยการถ่ายทอดผ่านถ่ายทอด ซึ่งประเด็นนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542 : 93) ได้มีแนวคิดที่น่าสนใจเกี่ยวกับการถ่ายทอดภูมิปัญญาเพื่อการดำรงอยู่ว่า จะต้องมีการทำให้คู่ มีความคิดร่วมกันเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกในชุมชนเกิดความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างเป็นธรรมชาติ และการสร้างสรรค์และการทำกิจกรรมร่วมกัน ภาษาและประเพณีเป็นผลสะท้อนของวิถีปฏิบัติของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ควรรักษาที่ลักษณะการถ่ายทอดดังที่กล่าวในฐานะเป็น ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามแนวคิดที่ว่า “วัฒนธรรมเป็นทฤษฎี ประเพณีเป็นวิถีประชา ภาษาเป็นสิ่งนำพาสื่อสารเรื่องราว”

ดังนั้น ในการดำรงไว้หรือแม้แต่การเผยแผ่แนวคิดจารีตประเพณีของชาวอีสานจึงเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ เพราะมีภาษา มีประเพณี และมีการสื่อสารร่วมกัน กล่าวได้ว่า ประเพณีต้องอาศัยภาษาเพื่อการดำรงอยู่ ภาษาต้องอาศัยประเพณีเพื่อเป็นข้อมูลในการถ่ายทอดเรื่องราวที่ก่อเกิดวาทกรรมมากมาย และในที่นี้จะมุ่งกล่าวถึงภาษากับประเพณีท้องถิ่น ในสังคมไทยเราสามารถแบ่งการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไปตามภูมิภาค และในที่นี้ก็จะมุ่งกล่าวถึงในส่วนของภาคอีสาน “ประเพณีท้องถิ่นอีสาน” คือแหล่งก่อกำเนิดความหลากหลายทางวัฒนธรรม ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดเรื่องราว เหตุการณ์ ความเป็นมา ประเพณีต่างๆ ให้ดำรงอยู่ และเปลี่ยนแปลง ซึ่งในการสืบทอด

นั้นโดยมากจะส่งผ่านทางวรรณกรรม เนื่องจากเป็นพื้นที่ชุมชน หมู่บ้าน และเมืองได้มีการสร้างสรรค์ทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมที่หลากหลาย และภาษาก็เป็นเครื่องมือสำคัญในการสืบทอด สืบสาน เพื่อการดำรงอยู่ และการเปลี่ยนแปลงประเพณีเหล่านั้น ดังนี้

ความหมายและภาษากับประเพณี

คำว่า “ภาษา”(Language) ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 822) ให้ความหมายว่า หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้พูด หรือเขียนเพื่อสื่อความหมายของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน หรือเพื่อสื่อความเฉพาะวงการ เช่น ภาษาราชการ ภาษากฎหมาย ภาษาธรรม เสียง ตัวหนังสือ หรือกิริยาอาการที่สื่อความได้ เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาท่าทาง ภาษามือ คนหรือชาติที่พูดภาษานั้นๆ เช่น มอญ ลาว ทวาย ญ่งหม่ม และแต่งตัวตามภาษา วิชา โมสิกรัตน์ (: 7ออนไลน์) ภาษา หมายถึง ถ้อยคำที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสาร ภาษาแรกที่มนุษย์ใช้คือเสียงพูดที่มีความหมายที่ได้ตกลงกัน ต่อมาเมื่อมีการใช้เครื่องหมายใช้แทนเสียงพูดและเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ก็เรียกว่า ภาษาเขียนหรือภาษาลายลักษณ์ ภาษา คือ สัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมาใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิด ความเชื่อ การติดต่อสื่อสาร ซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และสรรพสิ่ง โดยสามารถจัดเป็นสองระดับ ได้แก่ ระดับสัญลักษณ์ของภาษา คือ เสียงพูด การแสดงสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหววัยวะต่าง ๆ กับระดับสัญลักษณ์ของภาษา คือ ตัวอักษรแทนเสียงพูดและเครื่องหมายอื่น ๆ ส่วนคำว่า “ประเพณี” (Tradition) หมายถึง คือ สิ่งที่ประพฤติปฏิบัติกันมานานจนไม่รู้ว่ามีต้นกำเนิดขึ้นมาเมื่อไร และทำไมจึงเกิดขึ้น เป็นต้น ไม่มีที่มาที่ชัดเจน แต่คนก็ถือกันมาซ้ำ ผ่าฝืนไม่ได้ ใครฝ่าฝืนเข้าจะถูกกลโฆษ ประเพณีเป็นความเชื่อที่ถามเหตุผลไม่ได้ เพราะจะหาคำตอบไม่ได้ นอกจากจะตอบว่า “เขาถือกันมา” ซึ่งในประเด็นนี้ ปรีชา พิณทอง (2534) กล่าวว่า ประเพณี

แยกออกจากศัพท์บาลี และสันสกฤตได้ว่า ปวงนี้ ได้แก่ ขนบธรรมเนียมหรือแบบแผน คนเราไม่ว่าชาติไหน ภาษาใด ต้องมีประเพณีเป็นของตนเอง คนเราในชาติทุกคนต้องเคารพนับถือ ถ้าไม่เคารพนับถือจะถูกตราหน้าว่าเป็นคนไม่มีชาติ ผู้ที่เริ่มตั้งประเพณีขึ้นนั้น ก็เพื่อจะรวมคนในชาติ

สรุปได้ว่า ภาษาคือสื่อที่ใช้เสนอความคิดความเชื่อทางประเพณีที่มุ่งสู่ภาคปฏิบัติ กล่าวคือ ประเพณีที่เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ วิถีชีวิตการดำเนินชีวิต การดำรงชีวิต ฯลฯ ซึ่งมีการถ่ายทอดออกมาในลักษณะมุขปาฐะหรือลายลักษณ์อักษรจากรุ่นสู่รุ่นเพื่อรักษาวิถีปฏิบัติผ่านภาษา เพราะภาษาคือสิ่งสำคัญด้านการสื่อสารที่แสดงออกผ่านมิติต่างๆ โดยมีเป้าประสงค์เพื่อการถ่ายทอดวิถี ชุมชน ผ่าน ประสบการณ์ ต่าง ๆ เช่น ดนตรี วรรณกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม การละคร และภาพยนตร์ แม้บางครั้งมักมีผู้กล่าวว่าวัฒนธรรมคือเรื่องที่ว่าด้วยการบริโภคและสินค้าบริโภค เช่น วัฒนธรรมระดับสูง วัฒนธรรมระดับต่ำ วัฒนธรรมพื้นบ้าน หรือวัฒนธรรมนิยม ฯลฯ ซึ่งในประเด็นนี้ นักมานุษยวิทยา มองว่า ไม่ได้เป็นเพียงสินค้าบริโภค แต่หมายรวมถึงกระบวนการในการผลิตสินค้าและการให้ความหมายแก่สินค้านั้นๆ ด้วย ทั้งยังรวมไปถึงความสัมพันธ์ทางสังคมและแนวปฏิบัติที่ทำให้วัตถุและกระบวนการผลิตหลอมรวมอยู่ด้วยกัน ในสายตาของนักมานุษยวิทยาจึงรวมไปถึง เทคโนโลยี ศิลปะ วิทยาศาสตร์ และระบบศีลธรรม

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับประเพณี

ภาษาและประเพณีเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม คำว่า “วัฒนธรรม” (Culture) หมายถึงสิ่งที่เจริญ สิ่งที่ยั่งยืน มีใช้เป็นหลักฐานทางราชการครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2543 เรียกว่า พระราชบัญญัติบำรุงวัฒนธรรมแห่งชาติ พุทธศักราช 2543 กับฉบับที่ 2 เมื่อพุทธศักราช 2485 (สุชีพ ปุญญานุภาพ, 2561) ที่มุ่งหมายถึง “ความเจริญงอกงามอันเป็นผลจากระบบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสังคม และมนุษย์กับธรรมชาติ” 3 ด้าน คือ จิตใจ สังคม และวัตถุ ซึ่งในเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับวัฒนธรรมจึงเป็นเรื่องราวที่

ต้องกล่าวถึงประเพณี เพราะประเพณีคือวิถีปฏิบัติ และมีเครื่องมือในการถ่ายทอดสำคัญคือภาษา ด้วยเหตุนี้ การเรียนรู้ภาษาต้องควบคู่กันไปกับวัฒนธรรม เพราะภาษากับวัฒนธรรมมีความเกี่ยวข้องกันอย่างแยกไม่ออก ภาษาคือผลผลิตทางวัฒนธรรมและเป็นเครื่องหมายแสดงออกทางวัฒนธรรมของชาติ ดังนั้น การศึกษาภาษาใดๆ จึงเป็นการศึกษาวัฒนธรรมนั้นๆ ไปด้วย (นวลทิพย์ เพิ่มเกสร, 2547) ภาษาอีสาน เป็นภาษาถิ่น (Dialect) หลักและภาษาแม่ (Mother tongue) ของคนอีสานที่ผู้พูดประมาณ ร้อยละ 95 ของประชากรทั้งภูมิภาค ในอดีตภาษาอีสานถูกลดความสำคัญและศักดิ์ศรีทางภาษาลง (Language Prestige) ทำให้คนอีสานไม่นิยมพูดภาษาอีสานแต่ปัจจุบันสังคมไทย เปิดกว้างต่อการแสดงอัตลักษณ์มากขึ้น อีกทั้งหน่วยงานหลายแห่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาวัฒนธรรมท้องถิ่น และสนับสนุนการฟื้นฟูการใช้ภาษาถิ่น ทำให้คนอีสาน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอีสานมากขึ้นในหลายบริบท (สุราภรณ์ สุวรรณแสง และรัตน จันทร์เทาว์, 2559 : 75) อีกทั้งหน่วยงานหลายแห่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาวัฒนธรรมท้องถิ่น และสนับสนุนการฟื้นฟูการใช้ภาษาถิ่นทำให้คนอีสานมีความมั่นใจในการพูดภาษาอีสานมากขึ้น และเมื่อกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับประเพณี สามารถจำแนกได้เป็นข้อๆ ดังนี้

1. ภาษาและประเพณีเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง เพราะภาษาและประเพณีเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น มีการเรียนรู้ ถ่ายทอด และเจริญงอกงาม

2. ภาษาเป็นเครื่องมือถ่ายทอดประเพณี บรรดาวัฒนธรรมสาขาต่างๆ นั้น นับว่าภาษาเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุด เพราะภาษาเป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมสาขาต่างๆ ให้สืบทอดและเจริญงอกงามต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าไม่มีภาษา การสืบทอดวัฒนธรรมอื่นๆ เช่น ประเพณี จะเป็นไปได้ เพราะไม่สามารถที่จะสื่อความหมายกันให้เข้าใจได้ชัดเจน

3. ภาษาสะท้อนให้เห็นถึงประวัติความเป็นอยู่ของมนุษย์ในอดีตของชาตินั้นๆ เพราะถ้อยคำภาษา เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นตามความจำเป็นของสังคมนั้นๆ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน จึงกล่าวได้ว่าถ้อยคำบางคำเป็นประวัติวัฒนธรรมของชาติ เช่นคำว่า นาฬิกา มีนัยมาจากภาษาบาลีว่า นาฬิเกระ แปลว่า มะพร้าว ทั้งนี้เพราะโบราณเรามีวิธีนับเวลาโดยใช้กะลามะพร้าวเจาะรูแล้วนำไปลอยน้ำ เมื่อจมนครั้งหนึ่งๆ ก็เรียกว่านาฬิกาหนึ่ง ต่อมาเรามีนาฬิกาอย่างปัจจุบันซึ่งเราเรียกว่านาฬิกากล แต่ก็กร่อนเป็นนาฬิกาในกาลต่อมา

4. ภาษาเป็นเครื่องบ่งชี้วัฒนธรรมของผู้ใช้ ถ้อยคำในภาษามีระดับและนอกจากสื่อความหมายแล้วยังสื่อความรู้สึกได้อีกด้วย อย่างเช่นคำใช้แทนชื่อภาษาไทย ที่เรียกว่าคำสรรพนามก็มีมาก เช่น ฉัน ผมเกล้ากะผม กระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้า ดิฉัน หม่อมฉัน ท่าน คุณ ไต่ฝ่าละอองธุลีพระบาท เป็นต้น คำกริยาแสดงอาการกิริยาก็มีมาก เช่น กิน รับประทาน ฉันท แสว เป็นต้น เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าภาษาเป็นเครื่องแสดงระดับวัฒนธรรมของผู้ใช้ เพราะคำเหล่านี้ไม่ได้บอกเฉพาะความหมายเท่านั้น ยังบอกถึงความรู้สึก อารมณ์ และระดับการศึกษาของผู้ใช้ด้วย ดังมีคำกล่าวว่า “สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล” หมายความว่า ภาษา กิริยา พฤติกรรมของผู้ใช้เป็นเครื่องบ่งบอกวัฒนธรรมของผู้ใช้นั้นว่าสูงต่ำเพียงใด

5. ภาษาเป็นเครื่องอบรมจิตใจและความประพฤติของผู้ใช้ให้มีความละเอียดอ่อน ในภาษาไทยเรามีการใช้คำราชาศัพท์ สำหรับบุคคลที่เป็นเจ้านาย พระราชาและราชวงศ์ พระสงฆ์และสุภาพชน โดยใช้ภาษาสำหรับการปฏิบัติภารกิจแต่ละอย่างแตกต่างกันไป จากภาษาที่สามัญชนใช้ เช่น พระสงฆ์จะใช้คำว่า ฉันท แทนคำว่า กิน ใช้คำว่า จำวัด แทนคำว่า นอน พระราชาใช้คำว่า แสวแทนคำว่า กิน ใช้คำว่า บรรทม แทนคำว่า นอน เป็นต้น ทั้งนี้เพราะพระสงฆ์และพระราชาจะปฏิบัติกิจเหล่านี้เช่นเดียวกับชาวบ้านไม่ได้ ก่อนที่พระสงฆ์จะฉันอาหาร ก็ต้องมีผู้ประเคนให้เสียก่อน เวลาจะจำวัดก็ต้องจำวัดบนที่นอนที่ไม่ได้บรรจุด้วยนุ่นหรือสำลี พระราชาเวลาจะเสวยก็ต้องเสวยด้วยอาการสำรวม เวลาจะบรรทมก็ต้องบรรทมในที่มิดชิดไม่ประเจิดประเจ้อ ดังนั้นจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าจิตใจและความประพฤติของคนเรานั้นสามารถควบคุมได้โดยภาษา

สรุปได้ว่า ภาษากับประเพณีในฐานะเป็นผลิตผลทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกันทั้งสองจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในลักษณะที่ว่า วัฒนธรรมเป็นองค์ความรู้ ประเพณีเป็นผลปฏิบัติ และภาษาเป็นสื่อ

การถ่ายทอดภาษาอีสานกับประเพณี

ภาษาคือศิลปะอย่างหนึ่งที่แตกแขนงออกมาจากวัฒนธรรม และวัฒนธรรมก็เป็นแม่แบบที่ดั่งามของประเพณีทั้งหมด ภาษาและประเพณีแม้ไม่ใช่สิ่งเดียวกันแต่ก็ไม่สามารถแยกจากกันได้เด็ดขาด เพราะต้องอาศัยซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ประเพณีต้องอาศัยภาษาในการสื่อสาร เพราะการใช้ภาษาเป็นศิลปะในการถ่ายทอดองค์ความรู้ที่เป็นศาสตร์จากวัฒนธรรมในลักษณะของศิลปะที่เป็นลีลาของปัจเจกบุคคล และกลุ่มบุคคล ความสัมพันธ์ในข้อนี้จึงผูกพันอยู่กับแขนงต่างๆ ของประเพณีที่จำต้องมีการใช้ภาษาในการสื่อสาร และที่พิจารณาได้ในเชิงประจักษ์นั้นมีหลายทาง เช่น ทางวรรณกรรม ฯลฯ การถ่ายประเพณีสามารถพบได้จากวรรณกรรมท้องถิ่นต่างๆ หลายประเภทที่ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นการสื่อสารความคิด ความเชื่อ ประสบการณ์วิถีชีวิต ฯลฯ ได้แก่

1. **วรรณกรรมพุทธศาสนา** วรรณกรรมพุทธศาสนา คือ การถ่ายทอดความคิดความเชื่อหรือประสบการณ์ทางศาสนาในรูปแบบต่างๆ เช่น วรรณกรรมชาดก กล่าวคือ เป็นวรรณกรรมที่พระภิกษุ นำมาเทศน์ เช่น ลำมหาชาติ สุวรรณสังข์ชาดก ท้าวโศวัต พระยาคนคาก มาลัยหมื่นมาลัยแสน อีกอย่างหนึ่งคือ วรรณกรรมตำนานพุทธศาสนา กล่าวคือ เป็นวรรณกรรมที่กล่าวถึงตำนานพุทธเจดีย์ในภาคอีสานหรือแนวคิด หลักธรรมของศาสนาพุทธ เช่น อูรังคินทาน (ตำนานพระธาตุพนม) มูลสถาปนา (ตำนานกำเนิดโลกและจักรวาล) กาลนบมือส่วย (พุทธทำนายการสิ้นสุดศาสนา พ.ศ. 5,000) เป็นต้น

2. **วรรณกรรมประวัติศาสตร์** วรรณกรรมประเภทนี้มีจำนวนน้อยกว่าวรรณกรรมพุทธศาสนา ตัวอย่างเช่น มหากาพย์ ท้าวฮุ่งท้าวเจือง ขุนบรม พินเวียง พงสาวดารจำปาศกดิ์

3. **วรรณกรรมนิทาน** ภาคอีสานมีวรรณกรรมนิทานเป็นจำนวนมาก นิยมนำมาอ่านให้ฟังในงานเฮือนดี (งานศพ) หรือนำมาเทศน์ในระหว่างเข้าพรรษาที่เรียกว่า เทศน์ไตรมาส นอกจากนี้ หมอลำยังนิยมนำวรรณกรรมนิทานมาขับลำในการแสดงที่เรียกว่าลำเรื่อง หรือลำพื้น ตัวอย่างวรรณกรรมนิทานที่สำคัญและได้รับความนิยม เช่น สิ้นไซ โกงแก้ว นางผมหอม จำปาสีตัน กำพริ้วผีน้อย ทำวสีทน นางแดงอ่อน กาละเกด ผาแดง – นางไอ่ ชูลู – นางอ้ว เป็นต้น

4. **วรรณกรรมคำสอนวรรณกรรมรูปแบบนี้มี** เนื้อหาสอนใจ ในแนวทางดำเนินชีวิตในครอบครัวและสังคม โดยยึดคติธรรมในศาสนาและจารีตท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น กาพย์ปู่สอนหลาน กาพย์หลานสอนปู่ ฮีตสิบสองคองสิบสี่ อินทัญญาสอนลูก พระยาคำกองสอนไพร่

5. **วรรณกรรมเบ็ดเตล็ด** วรรณกรรมรูปแบบนี้ได้แก่ วรรณกรรมที่ใช้ในพิธีกรรมต่างๆ เช่น บทสวดขวน (บทสวดขวัญ) กาพย์เซ็งบั้งไฟ วรรณกรรมที่ใช้เกี่ยวพาราสิณีเรียกว่า ฎยานิทานตลกขบขัน เช่น เชียงเมี่ยง โตรงโตรง นิทานก้อม และกลอนลำต่าง ๆ

สรุปได้ว่า ประเพณีในท้องถิ่นอีสาน มีความสัมพันธ์กันที่สื่อแสดงผ่านประสบการณ์ด้านต่างๆ ทั้งดนตรี วรรณกรรม ฯลฯ ทั้งหมดถูกถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของการใช้ภาษาเพื่อธำรงไว้ซึ่งกิจกรรมต่างๆ เช่น ในการจัดประเพณีขึ้นบางอย่าง ประเพณีนั้นก็แฝงไปด้วยวัฒนธรรมอื่นๆ อีกมากมายที่สัมพันธ์กัน เช่น วัฒนธรรมการกิน การดื่ม การละเล่น ฯลฯ ดูเหมือนจะเป็นรูปแบบการนำเสนอวัฒนธรรมอีกมิติหนึ่งในประเพณีท้องถิ่นอีสาน ที่เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายที่เกิดขึ้นมากับการดำเนินกิจกรรมประเพณี

ความสำคัญของภาษาและประเพณี

ความสำคัญของภาษากับประเพณีเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารที่ถ่ายทอดเรื่องราวจากประสบการณ์ของวิถีปฏิบัติ ซึ่งการสื่อสารตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2542) คือ วิธีการนำถ้อยคำ ข้อความ หรือหนังสือ เป็นต้น จากบุคคลหนึ่ง

หรือสถานที่หนึ่ง ไปยังอีกบุคคลหนึ่งหรืออีกสถานที่หนึ่ง ภาษาจึงมีความสำคัญต่อประเพณีในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสารประเพณีท้องถิ่นอีสานที่มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชน ภาษาที่ใช้ถ่ายทอดประเพณีท้องถิ่นโดยส่วนมากจะถ่ายทอดผ่านมาทางวรรณกรรมพื้นบ้าน (Folk Literature) หรือวรรณกรรมท้องถิ่นที่ผลผลิตอันเกิดจากภูมิปัญญาของชาวบ้านที่สร้างสรรค์ขึ้นในรูปแบบต่างๆ เช่น เพลง นิทาน ตำนาน สุภาษิต เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ ความบันเทิงให้สังคมในท้องถิ่น ด้วยการเสนอแนวคิด คติสอนใจในการดำเนินชีวิต การศึกษาวรรณกรรมพื้นบ้านจะช่วยให้เข้าใจวิถีชีวิต ค่านิยม และความเชื่อของบรรพบุรุษ ซึ่งเป็นรากฐานการศึกษาความคิดและพฤติกรรมของคนรุ่นปัจจุบัน ฉะนั้น ในข้อนี้ผู้เขียนจึงมุ่งนำเสนอความสำคัญของภาษาและประเพณีท้องถิ่นอีสาน พอสังเขป คือ

1. ความสำคัญของภาษา

ทักษะด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมีด้วยกัน 4 ทักษะ เมื่อเราเรียนรู้ภาษาหลักของเราเอง ทักษะแรกที่เราเรียนรู้ก็คือทักษะด้านการฟัง ต่อมาก็คือการพูด หลักจากนั้นก็เรียนรู้วิธีอ่าน และ เขียน เป็นอันดับสุดท้าย การใช้ภาษา คือความสำคัญหลักของภาษา “สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล” คือวาจาสุภาษิตที่มุ่งอธิบายถึงบุคคลว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร การมีวาทศิลป์คือคนที่มีลีลาในการพูดอย่างปราศรัย คำพูดนั้นจะก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์เป็นอย่างมากอย่างสุภาษิตที่ว่า “ปากเป็นเอก เลขเป็นโท” แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าพูดไม่ดี หรือพูดมากจนเกินไปก็จะสร้างความย่อยยับได้อย่างมหาศาล เช่นเดียวกัน อยุ่ไรก็ดี ภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารนั้นมีความสำคัญอยู่ที่การใช้ และการใช้ภาษานั้นสามารถมีทั้งวจนะ คือ คำพูด ซึ่งคำพูดเป็นสื่อที่ดีที่สุดในการติดต่อสื่อสาร เพราะการพูดเป็นการกระทำต่อผู้รับสารโดยตรง ซึ่งจะรับรู้ปฏิกริยาของผู้รับสารได้ทันที อีกทั้งผู้ส่งสารสามารถเลือกใช้ภาษา ศัพท์ คำพูด และรูปแบบของการสื่อสารเชิงวจนะได้ ทั้งยังสามารถเลือกใช้ข้อวจนะภาษาแบบต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อประกอบการพูดให้เหมาะสมกับผู้รับสารตามวัตถุประสงค์สามารถสร้างความหมายได้จากพฤติกรรมทั้งหมด ลักษณะดังกล่าวจึง

เป็นการสื่อสาร และการสื่อสารเชิงอวัจนะที่แทรกอยู่ทุก
หนทุกแห่ง ทุกเวลา และทุกสถานการณ์ (ถิรนนท์
อนวัชศิริวงศ์, 2533)

2. ความสำคัญของประเพณี

เมื่อทราบถึงความสำคัญของภาษาในฐานะ
เป็นสื่อแสดงความคิดความเชื่อด้านต่างๆ แล้วสิ่งที่เป็
นความมุ่งหมายภาคปฏิบัติ ประเพณีคือเป้าประสงค์ที่ว่านี้
เพราะในการถ่ายทอดความคิดความเชื่อออกมาทาง
ภาษานี้ ในท้องถิ่นอีสานไม่ได้ถ่ายทอดองค์ความรู้
ออกมาเพื่อความรู้ แต่เป็นการสื่อออกมาโดยหวังผลสู่
ภาคปฏิบัติคือประเพณี และโดยทั่วไปสามารถกล่าวได้
ว่า ประเพณีนั้นสามารถแบ่งออกได้ 3 ประการ ดังนี้

2.1 ธรรมเนียมประเพณี

ประเพณีเกี่ยวกับเรื่องธรรมดาสามัญ ถ้าใคร
ทำผิดก็ถือว่าไม่สำคัญ ไม่ผิดศีลธรรม นอกจากว่าเสีย
มารยาท หรือไม่สุภาพ เช่น การรับแขก ฯลฯ การรับแขก
เป็นธรรมเนียมอันดีงามของเจ้าบ้านมารยาทเป็นคุณธรรมที่
ดีที่ทุกคนควรปฏิบัติ การต้อนรับแขก ธรรมเนียมดังกล่าว
จะสามารถพบได้จากการถ่ายทอดสู่วรรณกรรม ที่
หลากหลายทั้งบทเพลง ลำ หรือบทเพลง เช่น ใน
วรรณกรรมเพลงของจินตรา พูลลาภ (บัวหน่อ เมืองพลาญ
, 2551) นักร้องลูกทุ่งหมอลำอีสานที่ได้สื่อถึงธรรมเนียม
ของผู้หญิงอีสานชื่อ “เรือนสามน้ำสี” ตอนหนึ่งว่า “...น้ำสี
ฟังอีกบ้าง น้ำยังแหม่นหญิงควรคิด หนึ่งน้ำจิตใจตนอย่าได้
โมโหฮ้าย ขอบรรยายให้ฟังสิ้นควรบ่ควรให้คิดเบิ่ง สองน้ำ
อาบให้มันเริง ตักใส่อุแ่งไว้ หมองมัวให้ถ่ายเท สามน้ำดื่ม
อีกนั้นเต้ อุแ่งให้สไต ยามแขกไปไทยมา แวะยามหลาย
ท่าน จินตราขออนท่าน เป็นคองให้จักที อีกน้ำที่สี น้ำ
เจ้าปรุงแต่งไว้ยามเข้าดอغب่อนนอน ตอนกลางคืนเทพเจ้า
เพิ่มมารักษาตน รักษาคนยามนอน.. ยามนอน เพิ่นเบิ่งแยง
แปงเป่า น้ำเจ้าปรุงแต่งไว้บูชาเทพราช หญิงได้อาจเฮ็ดได้
ไปหน้าสีสูงเฮือง...”

2.2 จารีตประเพณี

จารีต ประเพณี เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ
ศีลธรรมจรรยาที่คนในสังคมต้องถือปฏิบัติตามวันเวลาที่

กำหนดเป็นประจำทุกปี ถ้าใครฝ่าฝืนหรือไม่กระทำตาม
ถือว่าผิด เช่น จารีต 12 เดือนของคนอีสาน เช่น
ประเพณีบุญบั้งไฟ ฯลฯ บุญบั้งไฟคือบุญประจำเดือนหก
เป็นจารีตประเพณีท้องถิ่นอีสานที่เล่าถึงความเป็นมา
ความเชื่อ รูปแบบปฏิบัติที่ถ่ายทอดผ่านวรรณกรรม
หลายเรื่องในรูปแบบคำประพันธ์ท้องถิ่นที่เรียกว่า
“ผญา” เช่น ผญาเกี่ยวกับการทำบุญเดือนหกใน
วรรณกรรมผาดนางใจว่า “ ฮีตหนึ่งนั้นพอถึงเดือน
หกแล้ว ให้นำน้ำวารีสรงโสศอดพระพุทธรูปเหนือใต้สู่
กาย อย่าได้ละเบียงบ้ายปัดเป่าหายหยุด มันลีเสยศรีตำ
ไปเมื่อหน้า จงพากันทำแท่นคองฮีตเก่า เอาบุญไป
เรื่อง ๆ ไปหน้าอย่าถอย” (อิศราภรณ์ ประเสริฐศรี,
2560 : 35) “เฮาจักตามฮีตเค้า ถ้าเก่าครองหลังภูจ๊กพา
สุทำ แต่งบุญแปลงสร้าง เดือนหกขึ้น วันเพ็งสิบห้าค่ำ
กับทั้งเบิกพะแนกพร้อม วันซำส่งบุญ จัดให้มีการเล่น ไฟ
หางบั้งหมื่น กับทั้งมีบวชพร้อม สรงนํ้าราชครู”

2.3 ขนบประเพณี

ประเพณีที่เป็นระเบียบแบบแผนของ
สังคม คือ ประเพณีที่ประพฤติปฏิบัติกันอยู่ทั่วไป
บางอย่างก็เป็นระเบียบบังคับให้คนในสังคมนั้นๆ ยึดถือ
ปฏิบัติตาม ซึ่งมีทั้งเป็นระเบียบแบบแผนโดยตรง เช่น
กฎหมาย กฎระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่ทุกคนต้อง
ปฏิบัติตาม เช่น การแต่งงาน ฯลฯ แต่งงานเป็นขนบที่คน
อีสานถือว่าจะต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ถ้าไม่ทำมี
ความผิด เช่น ปรับไหม ฯลฯ หรือบางแห่งเรียกว่า “เสีย
ผี” นอกจากนี้ ขนบอีกอย่างที่เป็นเรื่องข้อห้ามที่แฝงไป
ด้วยหลักเหตุผล กล่าวคือ มีทั้งเหตุและผลที่คาดว่าจะเป็น
เกิด ในภาคอีสานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เรียกว่า “คะลำ”
บุคคลทั่วไป นอกเหนือจากข้อคะลำของประเภทบุคคล
ข้างต้นดังที่กล่าวไปแล้ว ยังมีข้อคะลำที่ห้ามประพฤติ
ปฏิบัติของบุคคลทั่วไปอยู่มากมาย โดยข้อคะลำของ
บุคคลทั่วไปที่นำตัวอย่างมากล่าวนี้ จะเป็นการบอก
โดยรวมอาจจะไม่มีใครสัมพันธ์กับเวลาหรือสถานที่ที่
ชัดเจน บอกเพียงว่าอย่าปฏิบัติเท่านั้น เช่น

1) ห้ามแช่ครกและสากไว้ด้วยกัน มัน
คะลำ ถ้าเป็นหญิง (ทั้งแต่งงานและยังไม่แต่ง) จะคลอด

ลูกยาก (ภูมิปัญญาแฝง: ปลุกฝังมารยาท ความสนใจเอาใจใส่ในครัวเรือน นิสยที่ดงามแก่สตรี)

- 2) อย่างวางขันแช่ไว้ในตุ่ม โอ่ง
- 3) ห้ามด่าลมฟ้าอากาศต่างๆ
- 4) ห้ามเดินข้าม หรือนั่งทับหนังสือ มันจะปึก(ปัญญาทึบ)
- 5) ห้ามเย็บเสื้อผ้าตัวที่กำลังใส่กับตัวอยู่
- 6) ห้ามเอามือ พริ้วมาหยอกกันเล่น

(ภูมิปัญญาแฝง : อาจพลาดเป็นอันตรายได้)

7) ปล่อยให้ให้น้ำดื่ม น้ำใช้ในโอ่งตุ่มแห่งขอจดจนหมด คะลำ (ภูมิปัญญาแฝง : ปลุกฝังความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน)

8) ปักจอบ จอบ เสียบคาตินไว้มันคะลำ (ภูมิปัญญาแฝง : อาจจะเป็นอันตรายแก่ผู้เดินไปมา และเครื่องมือเครื่องใช้อาจขึ้นสนิม หรือถูกขโมยไปได้)

9) ข้าวสารหมดเกลี้ยง คะลำ (ภูมิปัญญาแฝง: ปลุกฝังความรับผิดชอบต่อหน้าที่)

10) ข้าวเหลือกินในป่าต้องนำกลับทุกเม็ด (ภูมิปัญญาแฝง : สัตว์ป่าอาจตามมากินถึงในหมู่บ้านได้)

สรุปได้ว่า ความสำคัญของภาษากับประเพณีนั้น มักเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันเสมอ เพราะการใช้ภาษาส่วนสำคัญก็เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในโลกทัศน์ด้านต่างๆ ของคนในชุมชน ภาษาจึงเป็นความดีเชิงอุปการณ์สำคัญต่อการถ่ายทอด ประเพณี และประสบการณ์ด้านอื่น ๆ มากมาย

การดำรงอยู่และการเปลี่ยนแปลงของภาษาอีสานในปัจจุบัน

การดำรงอยู่ (Existence) คือ การที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีอยู่ หรือดำรงอยู่ ไม่ว่าจะภายในหรือนอกเหนือเวลาและสถานที่ก็ตาม การดำรงอยู่เป็นการทรงไว้ของเรื่องราวต่างๆ ทั้งโลกทัศน์ มโนทัศน์ ซึ่งการดำรงอยู่อาจตรงกันข้ามกับการเปลี่ยนแปลง (Change) กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงเป็นการทำให้สิ่งต่างๆ เปลี่ยนไปจากที่เป็นอยู่เดิม ไม่เจาะจงว่าเป็นแบบวิธีใด ไม่เจาะจงทิศทาง หรืออัตราความเร็ว ภาษากับประเพณีก็ตกอยู่

ภายในข้อบ่งชี้เช่นเดียวกัน ซึ่งจะนำมากล่าวในที่นี้ พอสังเขป ดังนี้

1. การดำรงอยู่ของภาษากับประเพณี

ภาษากับประเพณีท้องถิ่นอีสานในปัจจุบันได้สะท้อนให้เห็นถึงการดำรงอยู่ตามกระแสสังคมนิยมหลายรูปแบบ สื่อสารมวลชนคือกระแสนิยมหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการสืบทอดและถ่ายทอดภาษาและประเพณีท้องถิ่นอีสานหลายแขนง ในประเด็นนี้ อรวีบุณนาค และ เก๋ แดงสกุล (2559) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ที่เป็นสาเหตุของการใช้ภาษาไทยถิ่นในสื่อมวลชนมีความหลากหลายโดยสรุปใจความได้ว่า

1.1 การใช้ภาษาไทยถิ่นเพื่อการตลาดที่ต้องการใช้ประโยชน์จากภาษาไทยถิ่นในด้านการแสดงความเป็นพวกพ้องเดียวกัน ดังที่เห็นได้ชัดในสื่อละครโทรทัศน์ สื่อภาพยนตร์ และสื่อโฆษณา

1.2 การใช้ภาษาไทยถิ่นในสื่อมวลชน คือ ความสมจริงของการนำเสนอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในละครและภาพยนตร์ เมื่อเนื้อหาของบทละครหรือภาพยนตร์ นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับคนในท้องถิ่น

1.3 การใช้ภาษาไทยถิ่นเป็นจุดขายหรือสร้างความโดดเด่นในการนำเสนอสารของ สื่อมวลชน เพื่อสร้างความแปลกใหม่แตกต่างจากสื่ออื่นๆ ดังที่ปรากฏในละคร ภาพยนตร์ และสื่อโฆษณา

1.4 การใช้ภาษาไทยถิ่นเพื่อสร้างความสนุกหรือตลกขบขันซึ่งในบทความนี้ปรากฏให้เห็นในสื่อภาพยนตร์ สื่อโฆษณา

1.5 การใช้ภาษาไทยถิ่นเพื่อสะท้อนความหมายแฝงในการตีความแนวคิดหลักในการนำเสนอสาร กล่าวคือการผลิตโฆษณาเป็นภาษาไทยถิ่นต่างๆ

1.6 การอนุรักษ์ภาษาไทยถิ่นให้คงอยู่คู่กับสังคมไทย

2. ภาษากับประเพณีท้องถิ่นอีสานปัจจุบัน

จะเห็นได้ว่า สื่อบันเทิงต่างๆ มีการบันทึกภาษาถิ่นออกมาเป็นเพลง ผ่านภาษาในเพลง โดยให้ศิลปินที่เป็นชนชาวท้องถิ่นนำวัฒนธรรมท้องถิ่นของตนเองมาถ่ายทอด เช่นเดียวกับการสร้างภาพยนตร์

ละครโทรทัศน์จะกำหนดให้ตัวละครพูดภาษาไทยถิ่น เมื่อมีการสัมภาษณ์ คนถิ่นต่างๆ จะพูดภาษาถิ่น และมีตัววิ่งอักษรไทยกลางตามคำพูดของเขาเหล่านั้น ศิลปินเพลงและผู้ประพันธ์เพลงร่วมสมัยสามารถประพันธ์เนื้อร้องโดยประยุกต์ภาษาไทยถิ่นอีสาน ให้เกิดความเข้าใจและความนิยมของประชาชนทั่วไป เป็นอย่างดี นับเป็นการเรียนรู้และรักษาภาษาไทยถิ่นได้อย่างแนบเนียนวิธีหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาให้ถูกต้องตามวัฒนธรรมเพื่อการดำรงอยู่ของภาษากับประเพณีท้องถิ่น คือ

2.1 ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษานั้นๆ

2.2 ใช้ภาษาสุภาพ ไม่ใช้คำหยาบหรือคำพวนที่มีความหมายไปในทางหยาบ

2.3 ใช้ภาษาให้ถูกต้อง ชัดเจน ในการพูด การอ่านออกเสียงเพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจให้ถูกต้อง

2.4 ใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกันก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกัน ฉะนั้นมารยาทการใช้ภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการสื่อสาร ที่จะช่วยสร้างสรรค์ความสามัคคีกลมเกลียว ไม่แตกแยกกันในหมู่คณะ

2.5 ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามความหมายของคำ กาลเทศะ และบุคคล การใช้ภาษา ให้เหมาะสม ถูกต้องเป็นมารยาททางสังคม และรวมถึงการแสดงถึงความเป็นผู้มีวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

2.6 ใช้สำนวน ภาษาให้ถูกต้องตามความหมายแฝง หรือสำนวนเปรียบเทียบและมีความหมายโดยนัยจะต้องใช้ให้ถูกต้อง

2.7 วรรณกรรมเป็นผลิตผลของการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ไม่ว่าจะเป็นบทร้อยแก้ว ร้อยกรอง ซึ่งเป็นวัฒนธรรมทางภาษาที่จะต้องส่งเสริม เพราะภาษาในวรรณกรรมเป็นภาษาที่มีลักษณะพิเศษ คือ ถูกใช้เพื่อสุนทรียะ และเพื่อความบันเทิงทางอารมณ์

3. การเปลี่ยนแปลงของภาษากับประเพณี

นอกจากการดำรงอยู่ของภาษากับประเพณีแล้ว แท้ที่จริงเราต้องยอมรับว่า ทุกสิ่งไม่มี

คงอยู่แบบถาวร (static) มีการเคลื่อนไหว (dynamic) อยู่เสมอ ทั้งนี้บางอย่างคงเป็นเพราะว่า เพื่อปรับบทความสมดุลจึงเกิดการเปลี่ยนแปลง ความเปลี่ยนแปลงนั้นจะเป็นไปตามวัฏจักรหรือแบบวิวัฒนาการก็ตาม ทั้งหมดมักก่อให้เกิดผลปรากฏต่อวิถีปฏิบัติของคนในชุมชนนั้นเสมอ ภาษาอีสานในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเพราะสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปทุกรูปแบบ เทคโนโลยีสารสนเทศคือองค์ประกอบสำคัญในการเปลี่ยนแปลง ภาษากับประเพณีก็ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของเทคโนโลยีสารสนเทศนี้ ดังนั้น ประวัติตัวอักษรของภาษาอีสานที่เรียกว่า “อักษรไทยน้อย” ซึ่งเป็นอักษรที่ใช้ควบคู่มากับอักษรธรรมในสังคมกลุ่มแม่น้ำโขงแต่โบราณ กล่าวคือ อักษรไทยน้อยใช้เป็นอักษรราชการของอาณาจักรล้านช้างในการบันทึกเรื่องราวต่างๆ เช่น หนังสือราชการ กฎหมาย วรรณกรรมนิทาน ฯลฯ ส่วนอักษรธรรมใช้ในการบันทึกข้อมูลทางศาสนา ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีต เพราะสังคมมีการเปลี่ยนแปลง เช่น เกิดจากการไหลบ่าทางวัฒนธรรมอื่น ฯลฯ แต่ปัจจุบันภาษาอีสานเริ่มโดดเด่นขึ้นมาอีกครั้งจากการสื่อสารผ่านสื่อต่างๆ เช่น เพลง โฆษณา ละคร ฯลฯ ดังนั้น การกำหนดนโยบายภาษาที่ส่งเสริมการพูดภาษาอีสาน และการเรียนการสอนภาษาอีสานที่มีแนวทางด้านอักษรวิธีและการออกเสียงคำที่ชัดเจนจึงเป็นเรื่องจำเป็นที่จะช่วยให้การพูดภาษาอีสานมีการสืบทอดต่อไปได้ แม้ยังมีเงื่อนไขทางสังคมบางประการที่ไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอีสานได้ในทุกบริบทและทุกสถานการณ์แต่จากปรากฏการณ์ทางสังคมที่กล่าวมาข้างต้นนี้แสดงให้เห็นโอกาสในการสืบทอดและการเผยแพร่การพูดภาษาอีสานให้ขยายวงกว้างมากขึ้นก็จะทำให้ภาษาอีสานยังคงดำรงอยู่ต่อไปได้

บทสรุป

การดำรงอยู่ของภาษาอีสานในประเพณีท้องถิ่นอีสาน กล่าวได้ว่า สถานการณ์ เหตุการณ์ และวาทกรรม ที่สื่อสารในประเพณีต่างๆ เป็นอีกมิติหนึ่งของการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นเอาไว้ได้ ทำให้สามารถดำรงอยู่ได้ในกระแสที่โลกกำลังถูกระเบิดบริโภคนิยม

กำลังแพร่กระจาย ไหลเข้ามามาก ๆ ด้าน ตามยุคสมัย ที่เรียกว่า โลกาภิวัตน์ที่เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง การชิงความหมาย การรื้อถอน การสร้างขึ้นมาใหม่ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ อีกมิติหนึ่งก็คือว่า เป็นโอกาสในการเผยแพร่ วัฒนธรรม โดยอาศัยองค์ประกอบสำคัญของยุค เช่น เทคโนโลยีสารสนเทศ ด้วยการประชาสัมพันธ์ผ่านระบบ เครือข่าย ประกอบกับการที่รัฐมีการส่งเสริมกิจกรรม ท้องถิ่น ในรูปแบบบูรณาการ กิน เที้ยว เยี่ยมชม เพิ่ม ความรู้อย่างแนวนอนวิถี สถานการณ์ดังกล่าว สามารถ

สร้างมูลค่า โดยใช้วัฒนธรรมภาษาและประเพณีเป็นสื่อ เช่น “กินข้าวปุ้นเอาบุญเผา” ของร้อยเอ็ด เป็นต้น นอกจากนี้ ยังสามารถสร้างคุณค่าทางวัฒนธรรมไปสู่ มูลค่าในรูปแบบของประเพณีประดิษฐ์ได้อีกทาง และ เป็นการส่งเสริมความเป็นท้องถิ่นนิยมในเชิงประติมาตร เช่น การรื้อฟื้นประเพณีเก่าขึ้นมา เช่น ประเพณีจุดไฟ ตูมกาจังหวัดยโสธร การอนุรักษ์สืบสานประเพณี เช่น ประเพณีไหลเรือไฟจังหวัดนครพนม เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์. (2533). *การสื่อสารระหว่างบุคคล*. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ : รุ่งแสงการพิมพ์.

ธวัช ปุณโณทก และวิมล เขตตะ. (2548). *ประวัติอักษรไทยพ้อขุนรามคาแหงและการแพร่กระจายสู่อาณาจักรล้านนา-ล้านช้าง*. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ธิดา โมสิกรัตน์, รศ. *ภาษากับความคิด*, <http://www.gened.nu.ac.th/file/001201/1-57/001201-1.pdf>

ปรีชา พิณทอง. (2534). *ประเพณีโบราณไทยอีสาน*. อุบลราชธานี : ศิริธรรมออฟเซ็ท.

นวลทิพย์ เพิ่มเกสร. (2546). *การสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยแก่ชาวต่างประเทศ*. วรรณวิทัศน์ (พฤศจิกายน), 2547 : 268. ราชบัณฑิตยสถาน. *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

ความเกี่ยวพันระหว่างวัฒนธรรมกับภาษา. (2561) <file:///D:/My%20Documents/Downloads/th-2016-08-18.pdf>, 21 พฤษภาคม 2561.

ภาษาและวัฒนธรรม. (2561). 23 กันยายน 2558 <http://donghatai.blogspot.com/2015/09/blog-post.html> , 21 พฤษภาคม 2561.

บ่าวหน่อ เมืองพลาญ. (2561). เรือนสามน้ำสี่, 8 มกราคม 2551,

<http://www.isan.clubs.chula.ac.th/rean3nam4/index.php>, 14 มิ.ย. 2561

สุชีพ ปุณฺณภาพ. http://www.thaiwisdom.org/p_culture/api/api_1.htm] 21 พฤษภาคม 2561.

สุราภรณ์ สุวรรณแสง และ รัตนา จันทร์เทาว์. (2559). *การสืบทอดภาษาอีสาน*. วารสารบัณฑิตสาร มนุษย์ศาสตร์ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, (ปีที่ 5 กรกฎาคม-ธันวาคม) : 75.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *แนวทางส่งเสริมภูมิปัญญาในการจัดการศึกษา*. กรุงเทพฯ : บริษัทพิมพ์ดีจำกัด.

อรวี บุณนาค และเก้ แดงสกุล. *ภาพสะท้อนภาษาไทยถิ่นในสื่อมวลชน*. วรรณวิทัศน์ : ออนไลน์, 2559.

อิศราภรณ์ ประเสริฐศรี. (2560) การศึกษาประเพณีฮีตสิบสอง เพื่อบอกแบบภาพประกอบ กรณีศึกษาบุญเดือนห้า (ประเพณีสงกรานต์). *หลักสูตรปริญญาศิลปประยุกต์บัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะศิลปประยุกต์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.*

คำแนะนำในการเตรียมและการส่งต้นฉบับ

กองบรรณาธิการ วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม ซึ่งซึ่งเป็นวารสารทางด้านมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มีความยินดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่จะได้รับผลงานเกี่ยวกับบทความวิจัย บทความวิชาการ หรือ บทความปริทัศน์ที่เกี่ยวกับครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม โดยบทความต้องผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกอย่างน้อยบทความละ 2 ท่าน เพื่อความสะดวกในการพิจารณา จึงขอแนะนำแนวทางการเตรียมต้นฉบับและการส่งต้นฉบับ ดังนี้

ประเภทของบทความ

1. **บทความวิชาการ (Academic article)** หมายถึง บทความที่เขียนขึ้นในลักษณะวิเคราะห์ วิจัย หรือเสนอแนวคิดใหม่ ๆ จากพื้นฐานวิชาการที่ได้เรียบเรียงมาจากผลงานทางวิชาการของตนเองหรือของผู้อื่น หรือเป็นบทความทางวิชาการที่เขียนขึ้นเพื่อเป็นความรู้สำหรับผู้สนใจทั่วไป กล่าวถึงความจำเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ แนวทางการแก้ไขปัญหา มีการใช้แนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยจากแหล่งข้อมูล สรุป เช่น หนังสือ วารสารวิชาการ อินเทอร์เน็ต ประกอบการวิเคราะห์ วิจัย เสนอแนวทางการแก้ไข

2. **บทความวิจัย (Research article)** หมายถึง เป็นการนำเสนอผลการวิจัยอย่างเป็นระบบ กล่าวถึงความจำเป็นและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ การดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยประกอบด้วย หน้าที่เป็นชื่อเรื่อง บทคัดย่อ และเนื้อหาของบทความ ในส่วนหน้าที่เป็นชื่อเรื่องควรมีข้อมูลตามลำดับดังนี้ ชื่อเรื่อง ชื่อผู้นิพนธ์ สังกัด (ภาควิชา คณะ มหาวิทยาลัย) หรือในกรณีที่เป็นนักศึกษา ควรมีรายละเอียด เช่น หลักสูตร สาขา มหาวิทยาลัย คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และวุฒิการศึกษาของคณะกรรมการ

บทคัดย่อต้องระบุถึงความสำคัญของเรื่อง วัตถุประสงค์ วิธีการวิจัย (ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และวิธีการสุ่มเครื่องมือ และสถิติที่ใช้ในการวิจัย) ผลการวิจัย และบทสรุป ความยาวไม่เกิน 250 คำ

ในกรณีที่ต้นฉบับเป็นภาษาไทย ให้ผู้นิพนธ์เขียนบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ระบุคำสำคัญของเรื่อง (keywords) จำนวนไม่เกิน 5 คำ

เนื้อหาของบทความ ให้เริ่มต้นจากบทนำโดยมีความจำเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ และสมมุติฐานของงานวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย สรุปผลการวิจัย และกิตติกรรมประกาศ (ถ้ามี) เทคนิคและวิธีการทั่วไปให้อธิบายไว้ในส่วนวัสดุอุปกรณ์และวิธีการวิจัย ผลการทดลองต่างๆ ให้อธิบายไว้ในส่วนผลการศึกษาระดับเปรียบเทียบผลการทดลองกับงานของผู้อื่นให้เขียนไว้ในส่วนอภิปรายผลการวิจัย และการสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ให้เขียนไว้ในส่วนสรุปผลการวิจัย

3. **บทความปริทัศน์ (Review article)** หมายถึง งานวิชาการที่ประเมินสถานะล่าสุดทางวิชาการเฉพาะทางที่มีการศึกษาค้นคว้า มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้ทั้งทางกว้างและทางลึกอย่างทันสมัย โดยให้ข้อวิพากษ์ที่ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่ควรศึกษาและพัฒนาต่อไป

บทความปริทัศน์เป็นการนำเสนอภาพรวมของเรื่องที่น่าสนใจโดยในหน้าแรกของบทความปริทัศน์จะต้องประกอบด้วย ชื่อเรื่อง ชื่อผู้นิพนธ์ ที่อยู่ผู้นิพนธ์ และบทสรุป เพื่อเป็นการสรุปเรื่องโดยย่อให้เข้าใจว่าเรื่องที่น่าสนใจและความเป็นมาอย่างไรพร้อมระบุคำสำคัญของเรื่อง (keywords) จำนวนไม่เกิน 5 คำ

เนื้อหาของบทความ ต้องมีบทนำ เพื่อกล่าวถึงความน่าสนใจของเรื่องที่น่าสนใจก่อนเข้าสู่เนื้อหาในแต่ละประเด็น และต้องมีบทสรุป เพื่อขมวดปมเรื่องที่น่าสนใจ พร้อมขอเสนอแนะจากผู้นิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวสำหรับให้ผู้อ่านได้พิจารณาประเด็นที่น่าสนใจต่อไป

ผู้พิมพ์ควรตรวจสอบเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับบทความที่นำเสนออย่างละเอียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาที่ใหม่ที่สุด บทความปริทัศน์ต้องนำเสนอพัฒนาการของเรื่องที่น่าสนใจ ข้อมูลที่นำเสนอจะต้องไม่จำเพาะเจาะจงเฉพาะผู้อ่านในสาขาของบทความเท่านั้น แต่ต้องนำเสนอข้อมูลที่ผู้อ่านในสาขาอื่น ๆ หรือนิสิตนักศึกษาในระดับสูงสามารถเข้าใจได้

การเตรียมต้นฉบับ

1. ต้นฉบับพิมพ์เป็นภาษาไทย องค์ประกอบต่างๆ ของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการให้จัดทำตามคำแนะนำ การเตรียมต้นฉบับนี้ การใช้ภาษาไทยให้ยึดหลักการใช้คำศัพท์และชื่อบัญญัติตามหลักของราชบัณฑิตยสถาน ควรหลีกเลี่ยง การเขียนภาษาอังกฤษปนภาษาไทยโดยไม่จำเป็น กรณีจำเป็นให้เขียนคำศัพท์ภาษาไทยตามด้วยในวงเล็บภาษาอังกฤษ โดยคำแรกให้ขึ้นต้นด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ ส่วนอักษรและคำที่เหลือทั้งหมดให้พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์เล็ก ยกเว้นชื่อเฉพาะทุกคำให้ขึ้นต้นด้วย ตัวพิมพ์ใหญ่ การปรากฏอยู่หลายที่ในบทความของศัพท์คำเดียวกันที่เป็นภาษาไทยตามด้วยภาษาอังกฤษให้ใช้คำศัพท์ ภาษาไทยตามด้วยภาษาอังกฤษเฉพาะครั้งแรก ครั้งต่อไปใช้เฉพาะคำศัพท์ภาษาไทยเท่านั้น

2. การพิมพ์ ให้จัดพิมพ์ด้วยโปรแกรม Microsoft Office Word ระยะเวลาบรรทัดเดียว โดยจัดหน้ากระดาษ ขนาด A 4 (8.5 x 11 นิ้ว) ตั้งค่าน้ำกระดาษสำหรับการพิมพ์ห่างจากขอบกระดาษทุกด้าน ด้านละ 1 นิ้ว (2.5 เซนติเมตร) จัดสอง คอลัมน์ใส่เลขหน้ากำกับทุกหน้า

3. รูปแบบตัวอักษร ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษใช้แบบ TH SarabunPSK ขนาดตัวอักษรทั้งภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษใช้ขนาดตัวอักษรอย่างเดียวกัน ดังนี้ ชื่อเรื่องขนาด 18 pt. ชื่อผู้เขียนบทความและหัวข้อหลักใช้ตัวอักษรขนาด 16 pt. หัวข้อรองใช้ตัวอักษรขนาด 14 pt. ตัวหนาเนื้อความทุกส่วนใช้ตัวอักษรขนาด 14 pt. ตัวปกติ เียงบรรทัดแรกที่เป็น ชื่อตำแหน่งทางวิชาการของผู้เขียนบทความและที่อยู่ใช้ตัวอักษรขนาด 12 pt. ตัวปกติ

4. จำนวนหน้า ความยาวของบทความไม่เกิน 9 หน้า (รวมตาราง รูปภาพ และเอกสารอ้างอิง)

5. ตาราง รูปภาพ ภาพลายเส้น แผนภูมิ และกราฟ (Tables, Pictures, Figures, Diagrams and Graphs) ให้ แทรกไว้ในเนื้อเรื่องอาจจัดทำเป็นขาวดำหรือสีก็ได้ โดยให้ผู้เขียนบทความคัดเลือกเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น เรียงลำดับให้ สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ชื่อตารางให้อยู่ด้านบนของตาราง ส่วนชื่อรูปภาพ แผนภูมิ และกราฟให้อยู่ด้านล่างพร้อมทั้งคำอธิบาย สั้นๆ ที่สื่อความหมายได้สาระครบถ้วน ส่วนไฟล์รูปภาพให้แยกไฟล์ต่างหากจากต้นฉบับโดยให้แนบเป็นไฟล์สกุล .jpg หรือgif เป็นต้น

6. เอกสารอ้างอิง มีรายละเอียดตามที่กำหนด ดังนี้

ให้นำปีที่พิมพ์ลงไว้หลังชื่อผู้แต่งและใส่ไว้ในวงเล็บ ดังตัวอย่าง

6.1 ชื่อผู้แต่ง/(ปีที่พิมพ์)//ชื่อเรื่อง//พิมพ์ครั้งที่//สถานที่พิมพ์//สำนักพิมพ์.

6.2 ชื่อผู้แต่ง/(ปีที่พิมพ์, เดือน)//“ชื่อบทความ,”//ชื่อวารสาร//ปีที่หรือเล่มที่(ฉบับที่);/เลขหน้า.

6.3 ชื่อผู้แต่ง/(ปีที่พิมพ์)//ชื่อเรื่อง//ระดับวิทยานิพนธ์//ชื่อเมือง : ชื่อมหาวิทยาลัย.

6.4 ชื่อผู้แต่ง/(ปีที่พิมพ์)//ชื่อเรื่อง//สืบค้นเมื่อ//จาก//ระบุเว็บไซต์.

6.5 การเขียนเอกสารอ้างอิงให้ใช้ 2 ภาษาคู่กัน คือ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

7. ผลงานวิชาการที่ส่งมาต้องไม่ได้รับการเผยแพร่ที่ไหนมาก่อน และไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณากับวารสารฉบับอื่น

8. การส่งต้นฉบับ ให้ผู้เขียนบทความนำส่งต้นฉบับที่ edunpujournal@gmail.com โดยสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม อาคารจตุรวิทย์ ชั้น 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม 167/1 หมู่ 8 ตำบลนาราชควาย อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม 48000 โทร. 082-2292829 , 042-587181 โทรสาร. 042-587182

แบบฟอร์มนำส่งบทความเพื่อพิจารณาลงวารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

1. ชื่อ - สกุลเจ้าของบทความ (ภาษาไทย).....

ชื่อ - สกุลเจ้าของบทความ (ภาษาอังกฤษ).....

ตำแหน่ง () อาจารย์มหาวิทยาลัยนครพนม () อาจารย์/บุคคลทั่วไป

() นักศึกษาระดับปริญญาโท/เอก () มหาวิทยาลัยนครพนม () มหาวิทยาลัย.....

2. ประเภทบทความ () บทความวิจัย () บทความวิชาการ () บทความปริทัศน์

3. ชื่อเรื่อง

ภาษาไทย.....

ภาษาอังกฤษ.....

4. สถานที่ติดต่อเจ้าของบทความ

ที่อยู่ติดต่อ

สะดวก.....

โทรศัพท์.....โทรสาร.....E - mail.....

5. การรับรองบทความ

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้ไม่เคยลงตีพิมพ์ในวารสารใดมาก่อนและไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณาที่วารสารฉบับอื่น โดยยินยอมว่าบทความที่ตีพิมพ์ลงในวารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม ถือเป็นลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยนครพนมโดยชอบธรรม

6. อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก (ดุชนิพนธ์/วิทยานิพนธ์) ได้ตรวจสอบบทความนี้แล้วขอรับรองว่า องค์กรประกอบและเนื้อหาของบทความนี้มีความสมบูรณ์และถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยบทความนี้เป็นเนื้อหาบางส่วนของวิทยานิพนธ์ / การศึกษาค้นคว้าอิสระที่นักศึกษาจัดทำ และเห็นควรให้ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อสาธารณชนได้

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก (ดุชนิพนธ์ / วิทยานิพนธ์)

ลงชื่อ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

7. ในกรณีที่มีการประเมินมากกว่า 1 ครั้ง ผู้ส่งบทความจะต้องชำระเงินเพิ่ม 800 บาท/ครั้ง (ตามจำนวนที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมิน)

8. กรณีไม่แก้ไขการประเมินและยกเลิกการส่งบทความวารสารมหาวิทยาลัยนครพนมจะไม่คืนเงิน

9. ข้าพเจ้าขอปฏิบัติตามกระบวนการและวิธีการดำเนินการจัดทำวารสารมหาวิทยาลัยนครพนม

ยอมรับ

ไม่ยอมรับ

ขอรับรองว่าข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นจริงทุกประการ

ลงชื่อ

เจ้าของบทความหรือผู้แทนส่งบทความ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

หมายเหตุ - กรุณาส่งแบบฟอร์มมาที่ วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม อาคารจตุรวิทย์ ชั้น 4

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม 167/1 หมู่ 4 ตำบลนาราชความ อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม 48000

โทรสาร 042-587182 หากมีข้อสงสัยสอบถามได้ที่ ดร.ประมะ แขวงเมือง หมายเลขโทรศัพท์ 082-2292829 , 042-587181

E-mail : edunpujournal@gmail.com

แบบฟอร์มนำส่งบทความเพื่อพิจารณาลงวารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม
กรณีมีผู้ร่วมวิจัย

1. ประเภทบทความ () บทความวิจัย () บทความวิชาการ () บทความปริทัศน์

2. ชื่อเรื่อง

ภาษาไทย.....

ภาษาอังกฤษ.....

3. ชื่อ - สกุล ผู้วิจัยหลัก.....สัดส่วน.....

ชื่อ - สกุล ผู้ร่วมวิจัย.....สัดส่วน.....

ชื่อ - สกุล ผู้ร่วมวิจัย.....สัดส่วน.....

ชื่อ - สกุล ผู้ร่วมวิจัย.....สัดส่วน.....

4. สถานที่ติดต่อผู้วิจัยหลัก

ที่อยู่ติดต่อสะดวก.....

โทรศัพท์.....โทรสาร.....E - mail.....

5. การรับรองบทความ

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้ไม่เคยลงตีพิมพ์ในวารสารใดมาก่อนและไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณากับวารสารฉบับอื่น โดยยินยอมว่าบทความที่ตีพิมพ์ลงในครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม และไฟล์ดิจิทัลถือเป็นลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยนครพนมโดยชอบธรรม

ขอรับรองว่าข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นจริงทุกประการ

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผู้ร่วมวิจัย

ลงชื่อ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผู้ร่วมวิจัย

ลงชื่อ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผู้ร่วมวิจัย

ลงชื่อ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

Journal of Education, Faculty of Education, Nakhon Phanom University

ISSN 2697-5890 (Online)

กองบรรณาธิการวารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

ชั้น 4 อาคารจตุรวิทย์ 167/1 หมู่ 8 บ้านเนินสะอาด

ตำบลนาราชควาย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม 48000

โทรสาร : 042-587-182

email: edunpujournal@gmail.com

website: <http://edu.npu.ac.th/web/JournalEDU/index.htm>